

NATO'cu düzen siyasetiyle birlik olmaktan "başka yol" yok mu?

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2026 / Sayı:203 Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Bursa

OYAK Renault, Dilovası Copreci, Tuzla Chen Solar ve Oppo, Gebze Vesuvius fabrikalarından, İstanbul İtalyan Lisesi'nden, İzmir'den sağlık emekçilerinden, Çayırova Hödlnmayr grevinden, Çorlu BBKA Storex direnişinden haberler

Sayfa: 2-5

DÜZEN İÇİ HESAPLAŞMANIN TARAFI DEĞİL, DÜZENLE HESAPLAŞMANIN ARACI:

BAGIMSIZ İŞÇİ SINIFI SİYASETİ!

Düzenin kendi iç hesaplaşmalarında taraf değiliz! Düzenle hesabımızı işçi sınıfı siyasetiyle göreceğiz!

Memleketin gündemi toz duman. Sis bulutu içerisinde yolunu kaybetmemek, doğru istikamete doğru ilerlemek zor ama zor olduğu kadar da hayati. Siste, fırtınada doğru yolu bulmak için sınıf pusulasına başvurmak, yani olan bitenleri sınıflar mücadelesi açısından ele almak zorundayız.

İstibdadın muhalefete (CHP'ye ve artık özel olarak Yeni Parti'ye yönelen) yargı operasyonu biçimindeki baskıları artarak devam ediyor. "Mutlak butlan" hamlesiyle ana muhalefeti iki parçaya ayırıp Kılıçdaroğlu tarafını fiilen yanına katan istibdad, yeni partiye geçişleri caydırmak için adeta bombardımana devam ediyor. En son Üsküdar ve Etimesgut belediyelerindeki yolsuzluk adı altındaki siyasi operasyon ve tutuklamalar bunun örneğidir. İstibdadın bu saldırılarının iki boyutu var. Biri seçme ve seçilme hakkını fiilen gasbetmektir. Uzun zaman boyunca ilk denemelerini Kürt halkının seçme ve seçilme hakkını gasbederek HDP'li belediyeler üzerinden gerçekleştiren istibdad rejimi, 19 Mart'ta İBB operasyonu ile CHP'nin olası Cumhurbaşkanı adayını hapse atarak niyetinin 12 Eylül askeri diktatörlüğünün yolundan gitmek olduğunu açıkça kanıtladı. İstibdad bu gerici yolda son sürat ilerlemeye devam ediyor. Meselelerin bu boyutunda işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarı ezilen Kürt halkıyla eşitlik ve kardeşlikten, seçme ve seçilme hakkının savunulmasından, istibdada karşı hürriyetten yanadır.

Ancak tabii ki işin bir diğer boyutu var ki o da mevcut düzenin hâkim sınıfları arasındaki mücadeledir. Sınıfsal bir perspektifle bakıldığında, bilhassa sermayenin istibdadı ile sermayenin muhalefeti arasında bir kavga söz konusudur. Yolsuzluk ve hırsızlık, tüyü bitmemiş yetimin hakkının ve emekçi halkın geleceğinin gasbedilmesidir. Ama şu anda yaşanan, istibdadın siyaseti ihalelerle ve kamu kaynaklarını talan ederek finanse etme tekeli kendi elinde tutma

çabasından başka bir şey değildir. Bu açıdan bakıldığında istibdadın siyasi saldırılarını teşhir edip ona karşı çıksak da, düzen muhalefetine temsilcilerini şahsen savunmayız, düzen muhalefeti partilerinin arkasına dizilmeyiz, haramilerin paylaşım kavgasında taraf olmayız.

Bir de son dönemde tüm bunlara "ünlüler" operasyonları ekleniyor. Sürekli meşhur dizi ve film oyuncularını, televizyon spikerlerini, futbolcuları ve kulüp yöneticilerini, yanlarında polis memurları ya da jandarma erleriyle gözetim altına alınırken izliyoruz. En son bir dönem adeta "iyilik meleği" olarak parlayan Ahabap derneği yöneticisi Haluk Levent'in tutuklanması kamuoyunda şok etkisi yarattı. Bu süreçte Rasim Ozan Kütahyalı ve Cem Küçük gibi istibdadın medyadaki ali kiran baş kesen rolünde yargı dağıtan figürlerinin tutuklanması ise kafaları iyice karıştırdı. Zaten bu operasyonların esas amacı da bu ya! Şok etkisi yaratmak ve kafaları karıştırmak. İstibdadın yargı eliyle yaptığı siyasi operasyonların halk nezdinde yarattığı güvensizliği bir büyük operasyonlar sisi altında gizlemek... Bu yüzden ünlüler seçiliyor. Duman çıkartmayan bir operasyon işe yaramaz çünkü!

İstibdadın yargısının halkla ilişkiler operasyonunun ve istibdadın iç çekişmelerinin yeni bir boyutunu ise çok daha önemle ele almak lazım. Akın Gürlek son dönemde önce Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümü dosyasının (2008'de şaibeli bir helikopter kazasında ölmüştü) hem de Uğur Mumcu suikastının (1993'te arabasına konan C4 patlayıcı ile katledildi ve dava faili meçhul kaldı) yeniden açıldığını duyurdu. Daha önce benzer örneklerde olduğu gibi bunun da mesajlar ilgili yerlere verildikten, hesaplaşmalar görüldükten sonra tekrar rafa kaldırılacağını biliyoruz. En yakın örnek olarak 2002'de faili meçhul cinayete kurban giden Necip

Hablemitoğlu'nun dosyası da 2023 seçimlerinden önce raftan indirilmiş, bir dizi sansasyonel tutuklama yapılmış, ne hikmetse 2023 seçimlerinin birinci ve ikinci turu arasındaki sürpriz tahliyelerle tek bir tutuklu içeride bırakılmamıştı. Sürekli bu raftan indirip tekrar rafa kaldırmaların sebebi mevcut istibdadın NATO kontrgerillası üzerinde yükselmesidir. Yaşananlar adeta suç ortaklarının birbirlerine suçlarını hatırlatarak şantajda bulunmasından ibarettir. Kötü ünlü ve suçu sabit kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar'ın "bir tuğlayı çekersen duvar yıkılır" sözü düzen siyasetinin amentüsü gibidir. Biz bu operasyonlardan bir şey beklemeyiz ama madem raftan indiriliyor, üzerine gideriz, kontrgerillanın lağvedilmesi, halka kan kusturan NATO'nun kiralık katillerinden hesap sormaktan ise asla vazgeçmeyiz.

Tüm bunlar bize şunu gösteriyor. İstibdada karşı hürriyeti kazanmak için de, yolsuzluk ve hırsızlıkla çalınan geleceğimizi sermaye düzeninin temsilcilerinin elinden kurtarmak için de, halkın katili kontrgerilladan hesap sormak için de uyanık olmalıyız ve düzenin gerici güçlerinin iç kavgasında taraf olmadan kendi davamızı gütmeliyiz. Bunu gerçekleştirmek için düzen siyasetinden bağımsız işçi sınıfı siyasetini inşa etmek zorundayız. Bu, bin defa denenmiş ve her seferinde hayal kırıklığıyla sonuçlanmış düzen içi siyasetin karşısında yeni ve gerçekçi olan yola çağrıdır. Mesele tüm bu keşmekeş içinde ayrı bir yerde temiz kalmaya çalışmak değildir. İşçi sınıfı ve emekçi halkı en ağır geçim ve yaşam koşullarında, ekmek ve hürriyet için örgütlenme temelinde mücadeleye giriyorsa, gücümüzün ve enerjimizin tek bir damlasını dahi düzen içi hesaplaşmalarda heba etmememiz gerekiyor. Yeni ve gerçekçi tek yol olan bağımsız işçi sınıfı siyaseti işte bu kadar hayati ve vazgeçilmezdir.

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

“Biz sadece dünyayı istiyoruz”

Merhaba, fabrikamızda büyük bir belirsizlik içinde çalışıyoruz. Altı aylık enflasyon zammımızı aldık. Ücretlerimiz asgari ücretin iki katından fazla olsa da yoksulluk sınırının altında çalışmaya devam ediyoruz. Her fırsatta maaşlarımızın fazla yüksek olduğu ima ediliyor. Yöneticiler hak ederek, mücadele ederek kazandığımız toplu sözleşmeden gelen haklarımızı bize fazla görüyorlar. Bu sistem işçiye yasal hakkı olan sendikali çalışmayı çok gösteren bir algı yaratıyor. Kendileri de maaşlı çalışan olan sendikali olmayan başka işçiler sendikali işçilere “maaşınız çok fazla”, “bunu hak edecek bir iş yok bu fabrikada” deme cüretini gösterecek kadar sistemin bir parçası olmuş durumda. Halbuki bizim emek gücümüzün karşılığında aldığımız ücretin biz işçiler tarafından hak edilip, edilmediğini kim belirleyebilir? Devlet mi? Emperyalist ülkelerin dev başkanları mı? Copreci’de çalışan bir müdür mü? Düşünmek lazım, dünyadaki tüm insanlar nereli olduğundan bağımsız, hangi koşulda doğduğundan bağımsız, dünyaya geldiği andan itibaren neyi hak eder, ne hak ettiğinden fazla gelir ona? İnsan olmak, insanca düşünmek, onurlu varlıklar olmak için sahip olduğumuz zekayı kullanmamız lazım. Dünyada tarihin bizi getirdiği bugünkü noktadan ileri doğru gitmek gerektiğini düşünen, bir şey-

lerin ters gittiğini, değişmesi gerektiğini düşünen herkesin en başta “ben” demeyi bırakması lazım. “Benim işim”, “benim ailem”, “benim param”, “benim çocuğumun geleceği”, “benim hayatım”... Bu kavrayış ile hiçbir kurtuluş yolumuz olmadığını anlamak, “bizim geleceğimiz” düşüncesi ile hareket etmek lazım. Biz işçiler çok basit birkaç hadise ile fabrikalarda çalışırken “biz” demeyi öğreniyoruz. En kalıcı kazanımların, zarara en az şekilde uğrayarak çıktığımız kavgaların “biz” olarak girdiğimiz kavgalar olduğunu hemen öğreniyoruz.

İş dışındaki hayatımızda da aynı örgütlülüğü sağlayamadığımız takdirde, birlik içinde hareket etmeyi emekçi halkın tamamına yayamadığımız takdirde sonuç Copreci gibi sendikali ve maaşlı görece iyi fabrikaların sermayelerini daha düşük ücretli ülkelere kaydırma planı oluyor. Bizler çocuklarımıza güzel bir gelecek bırakmak ve çocuklarımızı da toplumun tamamına hayırlı evlatlar olacak şekilde yetiştir-

mek hedefine sahip olmalıyız. Bu dönüşüme çok ihtiyacımız var. Bizim işçiler olarak kapitalizmin dayattığı bireysel çıkarlar, bireysel kurtuluşlar için ömür geçirmeyi bırakıp, toplum için, birbirimiz için çalışmayı önümüze koymamız, örgütlü şekilde tüm dünya halkları için insanca yaşanabilecek bir dünya hazırlamamız gerekiyor. Kapitalist sisteme karşı sosyalist bir dünya mücadelesidir bunun adı. Ve bunun için savaştığımız gerekir. Önce zihinlerimizle, bizlere dayatılan bencillikle savaştığımız gerekir ve sonra da sermaye ve onun uşaklarıyla. Bizler bu savaşa hazırız sevgili dostlar, işçi sınıfı savaşı doğar, savaşarak yaşar, her anımız mücadeledir zaten. Tek ihtiyacımız olan bilincimizi geliştirip kendimizi eğitmek ve örgütlenmektir. Bu mektubumu Marksist bir devrimci olan James Connolly’nin bir sözü ile bitirmek istiyorum. *“Çok şey istediğimizi söylüyorlar... Bu tür ifadeler bana neşe verir, çünkü taleplerimiz çok ılımlı: Biz sadece dünyayı istiyoruz.”*

Bursa OYAK Renault’dan bir işçi

Çarklar işçi sınıfının sayesinde dönüyor!

OYAK Renault “2026 Revizyon Dönemi Çalışma Düzeni” kapsamında paylaştığı programa göre, 25 Temmuz - 20 Ağustos tarihleri arasında üretimi durduracak. Planlı duruş sürecinde çalışanlar yıllık izinlerini kullanırken, fabrikadaki üretim hatlarında bakım, revizyon ve teknik iyileştirme çalışmaları gerçekleştirilecek.

Uzun yıllardır bizlere aynı söylem dile getirilmektedir: “Üretim artarsa hepimiz kazanacağız.” Peki, gerçekten durum böyle midir? Üretim rekorları kırılmakta, ihracat artmakta ve şirket büyümektedir. Ancak işçinin eline geçen gelir her geçen gün azalmaktadır. Bu da sorunun üretim eksikliğinde değil, üretilen değer nasıl paylaşıldığında olduğunu açıkça göstermektedir.

Bizler yalnızca ücret karşılığında çalışan bireyler değiliz. Biz, emeğimizle toplumsal zenginliği üreten bir sınıfız. Fabrikaları çalıştıran da biziz, makineleri işlevsel kılan da biziz. Sermaye tek başına üretim gerçekleştiremez. En modern makinelerle donatılmış bir fabrikada dahi, işçi olmaksızın üretim süreci mümkün değildir.

Günümüzde vergi yükü en kolay şekilde emekçiler üzerinden tahsil edilmektedir. Bordrolu çalışanların vergisi, maaşları henüz kendilerine ulaşmadan kesilmektedir. Vergi kaçırma imkânı bulunmayan kesim büyük ölçüde ücretlilerdir. Ayrıca yıl içinde vergi dilimlerinin yükselmesiyle birlikte, fazla mesai ve ek emek karşılığında elde edilen gelir de giderek azalmaktadır. Aynı işi yapan, hatta daha fazla üreten çalışanların gelirinin vergi kesintileri nedeniyle azalması, mevcut sistemin adalet sorununu ortaya koymaktadır. Vergi adaleti, en kolay denetlenebilir kesimden orantısız şekilde yük alınması anlamına gelmemelidir. Vergi sistemi, emeği koruyacak ve yaşam maliyetle-

rini gözeterek düzenlenmelidir. Zira sabit gelirle geçinen bir çalışanın ekonomik koşullar karşısında alım gücü zaten zayıflamaktadır; artan vergi yükü bu durumu daha da ağırlaştırmaktadır.

Sermaye ise her dönemde kendisini koruyacak mekanizmalar geliştirmektedir. Kârlar arttığında bu durum başarı olarak tanımlanmakta, ekonomik daralma dönemlerinde ise yük yine emekçilere yansıtılmaktadır. Bu yaklaşım, emeği bir maliyet unsuru olarak gören bir anlayışın ürünüdür. Oysaki sermaye sınıfı, işçi sınıfı olmadan var olamaz.

Bizlere düşen görev birbirimizle rekabet içinde olmak değil, aynı sınıfın mensupları olduğumuzu idrak etmektir. Gücümüz bireysel varlığımızdan değil, ortak emeğimizden gelmektedir. Haklarımızı bilmeden, dayanışmayı güçlendirmeden ve örgütlü bir yapı oluşturmada mevcut düzenin değişmesi mümkün değildir.

Unutulmamalıdır ki tarih boyunca hiçbir hak kendiliğinden verilmemiştir. Sekiz saatlik iş günü, hafta tatili ve sendikal haklar işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılmıştır. Bugün de ihtiyaç duyulan şey sadece öfke değil; bilinç, dayanışma ve emeğin hakkını savunacak ortak bir iradedir. Bu ülkenin üretim gücü sermaye değil, emeğin kendisidir. Biz üretmeden ne ekonomik çarklar döner ne de toplumsal düzen sürdürülebilir.

Tuzla Chen Solar’dan bir işçi kadın

Yeni Parti’de yeni bir şey yok

Merhaba yoldaşlar,

Ben Chen Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Son zamanlarda fabrikada mola alanından tutun, çarşıya pazara her yerde konuşulan birkaç konu var. En başta tabii ki ekonomi geliyor. Benim üzerine birkaç şey söylemek istediğim ise son günlerin gündemi. İstibdadın CHP’ye yönelik mutlak butlan hamlesi sonrasında düzen muhalefeti çok büyük bir krizin içine düştü. O krizden bir parti doğdu şimdi: Yeni Parti.

Çevremdeki bir sürü insanın

aklında bu parti ile alakalı sorular var. “Bu partinin CHP’den farkı ne olacak?”, “Programında ne olacak?”, “Partide kimler yer alacak?” gibi. Özgür Özel de “kabına sığmayacak bir parti” diyor cevap olarak. Partinin içinde Özgür Özel, Ekrem İmamoğlu gibi eski isimler olacakmış ama “herkesin yeni olduğu bir parti” olacakmış. Hiç yeni bir strateji değil, ama “Türkiye ittifakı” stratejisi de olacakmış. Düzen muhalefeti için yine hiç yeni değil, ama yine hem liderlerinin söylediklerinden hem de programında verdi-

ği sözlerden görüyoruz ki NATO’ya kayıtsız şartsız sadakat de bu partinin hamurunda var. Bu parti düzen muhalefetini birleştirme iddiasını taşıyormuş, ama altılı masadan hatırlıyoruz ki bunu da ilk defa denemiyor kimse. O halde neden bu parti çok yeni ve istibdada karşı müthiş bir buluşmuş gibi anlatılıyor?

Bence işçi sınıfının eskisiyle, yenisiyle Amerikan muhalefetine umut bağlamaması gerekiyor. Yarı bu koşullarda seçim olsa Yeni Parti’ye de oy vermem ve eminim bu yüzden darılacak yakınlarımız da

olur. Bir anda oyunu Amerikan muhalefetine vermeyerek düzeni değiştirmenin, istibdadı yenmenin önünde engel olanın ben olduğumu düşünenler olur.

Maalesef bu da artık eski bir alışkanlık oldu. Siyasette gerçekten yeni ve umut verici olacak şey, NATO’cu düzen muhalefetinden gerçek anlamda kopmak

olur. Bu ülkede gerçekten kabına sığmayacak, hiçbir kalıba girmeyecek bir güç varsa o da işçi sınıfıdır. Hürriyet de memlekete işçilerle gelecektir!

BBCA Storex işçileri sendikal hakları için direniyor

Çorlu Avrupa Serbest Bölgesi’nde faaliyet gösteren Altınbilek Şirketler Grubu’na bağlı BBCA Storex’te işçiler, anayasal sendikalaşma hakkına

yönelik patronun işten atma saldırısına karşı direnişe başladı. İşçilerin Birleşik Metal İş’te örgütlenmesini engellemek için patron önce 9, daha sonra da 5 sendika üyesi işçiyi

işten çıkardı. İşçi 20 Temmuz’dan bu yana işe iade ve sendikal hakların tanınması talebiyle direniyor. İçeride sendika üyeliğinden istifa baskısı ve işten çıkarma tehdidi sü-

rerken, kapı önündeki BBCA Storex işçiler haklarını alana kadar mücadeleden geri adım atmamakta kararlı.

Hak verilmez alınır diyerek örgütlü mücadelenin yolunu tutan,

işine, aşına, hürriyetine sahip çıkarak direnişe devam eden BBCA Storex işçileri yalnız değildir. Atılan işçiler geri alınsın! BBCA Storex işçileri ile dayanışmaya!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Gözümüzü budaktan sakınmayacağız, mücadele edeceğiz.

Dostlar merhaba. Beş yıldır Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Gün geçmiyor ki fabrikamız Orta Vadeli Programın (OVP) deneme sahası olmaya görsün. Patronumuza karşı alın terimizi korumak için 114 günlük bir grev gerçekleştirmiştik. Söke söke aldığımız, uğruna ne mücadeleler verdik, haklarımızı şimdi sözleşmeyi delerek vermeyeceğini ilan eden bir patronla karşı karşıyayız. Evet holding yöneticileri fabrikamıza gelip faizden dem vurup, maliyetleri bahane gösterip toplamda 35 dakika ağladıktan hemen sonra ağzındaki baklayı çıkardı ve Ağustos ayı maaşlarında hesaba geçecek olan 6 aylık dönem zammını veremeyeceğini söyledi.

Evet söke söke kazandığımız haklarımızı vermeyerek yine hukuksuzluğuna bir hukuksuzluk daha ekliyor. Grevde yasa dışı bir şekilde fabrikadan mal çıkaran, tepki gösterenleri yine hukuksuzca işten atan patronumuz bu sefer de bir örneği çalışma bakanlığında bulunan sözleşmemize uymayacağını söylüyor. Bu saatten sonra böyle bir memlekette burjuva hukukuna bile uymayan patronların ne söyleyeceği de ne yapacağı da bizlerin umurunda değildir. Sözleşme sürecinde de 'veremem, yapamam' diyerek defalarca grevi kıran patronu dize getiren Smart Solar işçileri, tabi ki gözünü budaktan sakınmayacak ve bu dönemde mücadelemiz neyi gerektiriyorsa onu yapacaktır.

Ancak hala OVP'ye sırtını dayayarak bu kanunsuzluklara bel bağlayan bir tek bizim patronumuz değil elbette. Bizler yine ne gerekiyorsa onu yapacağız ancak bu mücadeleler sadece fabrikaların sınırları içinde kalırsa, bizler bu programı ortaya çıkaran hükümete ve bu programı savunan sözde muhalefete karşı birleşmezsek, kendi sesimizi kendi öz gücümüzle duyurmazsak ne elimizdeki mevzileri koruyabiliriz ne de patronlardan yeni mevziler kazanabiliriz. Patronlara ve onların siyasi partilerine karşı (hükümet, muhalefet) bizim de işçilerin birleşik cephesini savunan işçi partilerinde birleşmemiz gerekir. Aksi halde önce haklarımız sonra da onurumuz ayaklar altına alınacaktır.

Tuzla Oppo'dan bir işçi kadın

İşçilerin yaşam hakkı maliyet kalemi değildir! Yaşamak için örgütlenelim!

Merhaba arkadaşlar, Ben Oppo fabrikasında çalışan metal işçisi bir kadıyım. Milyonlarca sınıf kardeşim gibi hayatımı sürdürmek için çalışmaktan başka çarem yok. Peki patronlar yaşamımıza bile göz koyduysa ne yapacağız? Geçenlerde, Dilovası'nda Ravive Kozmetik'te çıkan yangında hayatını kaybeden işçilerin ailelerinin adalet nöbetine katıldım. Patronlar için hayatlarımızın ne kadar kıymetsiz olduğunu sadece bu katliama bakarak bile anlayabiliriz.

Buraya fabrika dedim ama burası 3 katlı bir bina yani üretim yapmak için uygun değil. Acil çıkış kapısı yok, yangın merdiveni yok. Denetime gelen zabıtarlar yıllarca üç beş koli parfümü rüşvet alarak tüm kusurları görmezden gelmiş. Tüm bunları ailelerden tekrar dinlediğimde gözlerimin dolduğu da oldu ama en çok hissettiğim şey öfkeydi. Biz işçiler her yıl patronlara milyarlar kazanıyoruz. Sabahın bir saati evimizden çıkıp akşamın bir vakti dönüyoruz. Sevdiklerimize, ailemize, kendimize ayırabildiğimiz vakit çok az. Aldığımız ücretlerle çok kısıtlı imkanlara erişebiliyoruz. Ama karşılığında gördüğümüz şey, üç beş bin liralık iş güvenliği önlemlerini bile almayan ve hayatlarımızı hiçe sayan patronlar.

Peki patronların gözünde hayatlarımız nasıl bu kadar değersiz olabilir? Neye güveniyorlar? Soma'da yüzlerce madencinin ölmesi, İliç'te madencilerin siyanürlü toprağın altında kalması neden ders olmadı patronlara? Denetim yapacak mühendisleri, iş güvenliği elemanları yok mu? Ya da bir yaşam odası, yangın merdiveni yaptıracak paraları? Elbette patronlar ne yapacaklarını gayet iyi biliyorlar ama yapmıyorlar! Güvendikleri bir şey var o da bizim örgütsüzlüğümüz. Onlar karşımızda her şeyiyle örgütlü. Polisyle, yargısıyla, devletiyle! Patronların bizim hayatımızı değerli görmesini beklemek sadece iyimserlik olur. İşçi sınıfı her şeyden önce yaşamak için örgütlenmelidir. Fabrikalarında sendikalı olmalı, iş güvenliği denetimlerinde öncü olmalıdır. Ancak bu da yetmez. Dilovası katliamının dava sürecinde de gördük ki devlet ihmaller zincirinin çok açık bir şekilde ortağı olmasına rağmen kamu görevlilerini yargılamaktan kaçınıyor, Ravive Kozmetik patronlarını kolluyor. O yüzden sadece sendikalı olmak da yetmiyor. Yaşamak için işçi sınıfı olarak iktidarda olmaktan başka çaremiz yok!

Hödlmayr grevi sendikalaşmanın önündeki engelleri gözler önüne seriyor! Haydi dayanışmaya!

Doğuş Otomotiv'in distribütörlüğünü yaptığı otomotiv markalarının taşımacılığını yapan Hödlmayr Lojistik işçileri 2024 yılında DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasında örgütlenmeye başladılar. Patronun baskı, mobbing ve işten atma saldırılarına rağmen mücadeleye devam eden Hödlmayr işçileri yasanın gerektirdiği çoğunluğu sağlayarak bakanlıktan çoğunluk tespitini aldılar. Fakat Hödlmayr patronu keyfi bir şekilde sendikanın yetkisine itiraz ederek süreci mahkeme salonlarına taşıdı. Hödlmayr işçileri ve Nakliyat-İş sendikası mahkemeleri bir bir kazandılar fakat dava sürerken Hödlmayr patronu sendika üyesi işçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı kurdu. Bununla da yetinmedi sendika üyesi işçileri hukuksuz bir şekilde işten çıkardı. 2026 yılında dava sonuçlanıp kesinleşmiş yetki tespiti geldiğinde ise Hödlmayr'daki sendika üyelerinin neredeyse tamamı ya işten çıkarılmış ya da istifaya zorlanmıştı. Bunu fırsat bilen patron Nakliyat-İş sendikası ile masaya oturmada ve patronun bu uzlaşmaz tutumu sonucunda 30 Temmuz tarihinde Hödlmayr'da grev başladı.

Hödlmayr işçilerinin hikayesi hepimizin hikayesi! Sınıf dayanışması ile bu sesi büyütelim! Türkiye'de işçilerin sendikalı olma hakları sistematik olarak gasp ediliyor. Ve bu süreç her fabrikada neredeyse tıpatıp aynı işliyor. Patronlar engel olabilirlerse işçiler çoğunluğu sağlayamadan öncü işçileri işten çıkararak korku salmaya çalışıyorlar. Bunu yapamazlarsa da çoğunluk belgesi gelir gelmez bakanlığın verdiği yetkiye itiraz ediyorlar. "Süreci yıllarca uzatırım o sırada da işyerindeki öncü işçileri işten çıkarırım" diye düşünüyorlar. Nitekim sendikalı olmak isteyen bütün işçiler bu hukuksuz ve gayrimeşru uygulamalarla karşı karşıya kalıyor. Polonez'de, Mersen'de, Adkotürk'te, Vesivius'ta, Submed'de ve daha nice fabrikalarda işçiler sendikalı olmak istedikleri için işten atılmaya varan baskılar gördüler. Hödlmayr'da yaşanan da bu örneklerden farklı değil. Çözüm ise sendika, konfederasyon ayrımı yapmadan sendikalaşmanın

önündeki baskıların kaldırılması için mücadele etmekten geçiyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bu mücadelenin sesini yükseltmek için ayrı gayrı demeden bütün emekçileri Hödlmayr greviyle dayanışmaya çağırıyoruz!

Açıklamada şu talepler öne çıktı:

- İşkollarının, yapılan işin ve çalışma ortamının özellikleri dikkate alınarak bilimsel ölçütlerle dayalı azami ısı maruziyeti sınırları işçi sendikaları, ilgili meslek örgütleri ve bilim alanlarının doğrudan katılımıyla ayrı ayrı belirlenmelidir.
- Belirlenen sınırların aşılması veya aşırı sıcakların ciddi ve yakın tehlike oluşturması halinde çalışmalar durdurulmalıdır. İşçilerin çalışmaktan kaçınma hakkını ücretlerinde ve diğer haklarında herhangi bir kayıp

TTB ve Birleşik Metal-İş'ten ortak açıklama: "Aşırı sıcaklarda çalışmaya karşı yasal koruma istiyoruz"

Aşırı sıcaklar birçok fabrika ve işyerinde çalışmayı dayanılmaz hale getiriyor ve işçi sağlığını ciddi şekilde tehdit ediyor.

Açık alanda çalışan işçiler özellikle tehlike altındalar. Ancak patronlar ve yöneticiler birçok durumda gerekli önlemleri almaya, havalandırma ve klima imkânı sağlamaya, çalışma sürelerini işçi sağlığını gözeterek sınırlamaya maliyetleri gerekçe göstererek yanaşmıyor. Örgütsüz işçi ve emekçiler işsiz kalma korkusuyla bu dayatmalara boyun eğmek zorunda kalabiliyor. Sağlıkları hatta canları pahasına çalışmaya devam edebiliyorlar.

Sıcakların arttığı ve işçi sağlığını son derece olumsuz şekilde etkilediği bu dönemde 4 Ağustos

Salı günü Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, "Aşırı sıcaklarda çalışmaya karşı yasal koruma istiyoruz" başlığı ile ortak bir basın açıklaması düzenledi. Birleşik Metal-İş'in İstanbul Bostancı'daki Genel Merkezi'nde yapılan açıklamada; Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC)'un, Avrupa Birliği'nde sıcakta çalışmaya ilişkin bağlayıcı bir direktif hazırlanması amacıyla kapsamlı bir kampanya yürüttüğü aktarılırak Türkiye'de de yasal mevzuatta ciddi belirsizlik ve boşlukların bulunduğu belirtildi.

Açıklamada şu talepler öne çıktı:

- İşkollarının, yapılan işin ve çalışma ortamının özellikleri dikkate alınarak bilimsel ölçütlerle dayalı azami ısı maruziyeti sınırları işçi sendikaları, ilgili meslek örgütleri ve bilim alanlarının doğrudan katılımıyla ayrı ayrı belirlenmelidir.
- Belirlenen sınırların aşılması veya aşırı sıcakların ciddi ve yakın tehlike oluşturması halinde çalışmalar durdurulmalıdır. İşçilerin çalışmaktan kaçınma hakkını ücretlerinde ve diğer haklarında herhangi bir kayıp

yaşamadan kullanabilmeleri, iş güvencelerinin korunması ve bu nedenle herhangi bir yaptırıma uğramamaları yasal güvence altına alınmalıdır.

• İşverenlere; gölgelik alanlar ve serinleme noktaları oluşturma, ücretsiz ve kolay erişilebilir içme suyu ile gerektiğinde uygun sıvı desteği sağlama, ısı kaynaklarını yalıtma, uygun iklimlendirme ve havalandırma sistemlerini kurma yükümlülüğü getirilmelidir. Bu yükümlülüklerin yerine getirilmesi düzenli olarak denetlenmeli, ihlaller karşısında etkili ve caydırıcı yaptırımlar uygulanmalıdır.

İtalyan Lisesi grevi destekçisi bir eğitim emekçisi

Türkiye’de ilk özel okul grevi: Özel İtalyan Lisesi

Ozel İtalyan Lisesi’nde grevin beş önemli nedeni vardı. 1. Üç yıldır sözleşmede yazmasına rağmen tam yapılmaması. 2. Nöbetleri sadece Türk öğretmenlerin tutması. 3. İtalyan öğretmenlerin derse gelmediği zamanlar Türk öğretmenlerin onların derslerini bedavaya doldurması. İtalyanların ise herhangi birinin dersini doldururken 50 Euro alması. 4. İtalyanlar 18 saatlik sözleşmeyle çalışırken Türklerin 40 saatlik sözleşme ile çalıştırılması. 5. Çalışma koşullarını ve maaşları yoksulluk sınırının üzerinde olması için görüşme taleplerinin başlayınca müdürün öğretmenler ile selamı kesmesi. Yaşanan deneyimler göstermişti ki İtalyan öğretmenler bu konforlu çalışma koşullarının yanında 3 sendika ile korunuyordu. Türkler ise sendikasızdı.

Bu koşulları düzeltmek için sendika ve okul 8 kere görüşme yaptı ama yönetim anlaşmamakta kararlıydı. Sonunda grev kararı almak zorunda kalındı. Öğrencilerin büyük çoğunun alkışlı ve ıslıklı desteği ile okulun önüne çıkıp grev çadırlarını kurdular. Öğretmenlerin haklı mücadelesini

kendi kişiliğine bir saldırı olarak algılayan müdür en baştan asla anlaşmamakta kararlıydı. Okul, grevi bastırmak için bazı yöntemler geliştirdi. Müdürün odasından çıkmayan bazı velilerin de desteği ile kirli bir propaganda geliştirildi. Grevci öğretmenlerin okulu kapattırmak için Milli Eğitimi ile gizli bir çaba içinde olduğunu ima ettiler.

Grev sürerken 53. gününde İtalyan Dışişleri Bakanlığı Roma’dan bir heyeti İstanbul’a gönderdi. İtalyan müdürün isteksizliğine rağmen sendika ve okul bu heyet aracılığı ile anlaşmaya vardı. Heyet görevinin tamamladığını, ıslak imza yetkisinin okul idaresinde olduğunu söyleyerek ayrıldı. Aynı gün ise bir grup veli okula grevci öğretmenlerin işten atılması için imza toplayıp gelmişlerdi. Aynı veli grubu grevin birinci haftası Milli Eğitim’den grev kırıcı öğretmenler istemişti. Bu istek de grevin 53. gününde gerçekleşti. Milli Eğitim grev kırıcı öğretmenleri İtalyan Lisesi’ne gönderdi. İtalyan Lisesi Müdürü aradığı kozları bulmuştu. Toplu Sözleşmeyi imzalamaktan vaz-

geçti. Bu süreçte Tez-Koop-İş sendikası Milli Eğitimin grev kırıcılığını engellemek için 2 dava açtı bu davaları kazandı. Grevdeki öğretmenler Ankara’da siyasi partileri ziyaret edip bakanlıklar ile görüşmeler yaptılar. Grevin 100. günü Milli Eğitim grev kırıcı öğretmenlerini çekti.

123. günde grevci öğretmenler sevinçle öğrencilerine kavuşmanın gururu ile okula girdikleri gün gelecekte olacakların habercisi bir tavırla karşılaştılar. Normalde öğretmenler 12.30’da içeri gireceklerdi ve öğle arası olduğu için öğrencilerine de sarılacaklardı. Okul bu nedenle giriş saatini ders başlangıcı olan 13.00’a aldı. Her öğretmen okula değil de toplama kampına giriyormuşçasına 5 dakika ara ile tek tek içeri alındı. Buna rağmen bazı öğrenciler dersten çıkıp öğretmenlerini koridorda karşılamak istedi. İtalyan müdürün eşi okulda hiçbir görevi olmamasına rağmen okula girdi ve izinsiz bir şekilde öğretmenlerini karşılayan öğrencileri telefon ile videoya aldı. Muhtemel bu davranış grevi destekleyen öğrencileri fişlemeyi amaçlıyor-

du. Greve katılmayan bir Türk öğretmenin içerde öğrencilere “grevcileri içeri girince yuhalayın” dediği dışarıda konuşulmaya başlandı. İlk günden sudan bahaneler ile müdür bazı öğretmenlere derslerindeki tavır ve konuşmaları için uyarı yazısı gönderdi ve savunma istedi. Okul aile birliğinin isteği ile grevci öğretmenler okulun mezuniyetine davet edilmedi. Haziranda 2 öğretmen ve Türk Müdür Başyardımcısı işten atıldı. Temmuzda Milli Eğitim soruşturmasının raporları okula geldi ve İtalyan Müdürün ve Türk Müdür Başyardımcısını görevden aldı. İtalyan Müdür görevden alınmıştı ama İtalyan müdürün okul müdürlüğü dışında okul kurucu üyeliği vardı. Bu görev ancak İtalyan devleti tarafından alınabilen bir tür okul CEO’suydu. İntikam almak isteyen müdür bu yetkiyi kullanarak 7 öğretmeni daha işten attı. Çalışma Bakanlığı ve Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan raporlar ile Dışişleri Bakanlığı, İtalyan müdürü istenmeyen adam ilan etti. İtalyan devleti de Paris’teki İtalyan Lisesi’ne bu müdürü atadı. İtalyan devletinin

kuyruğu dik tutma çabası olarak düşünebiliriz bunu.

Sonuç olarak şunları söyleyebilirim. Bu yabancı okullar Osmanlı İmparatorluğu zamanında misyonerlik faaliyeti amacıyla kuruldu. Zamanla bu misyonerlik faaliyetlerinin tutmadığı görüldü. Bunun yerine Batılı devletler kendilerine dost bir kesim yaratmak için bu okulları kullanmaya karar verdiler. Türkiye’de açılan bir yabancı okul müdürü buranın iş kanuna ve toplu sözleşme yasalarına uymamakta ısrar ettiği gibi, bakanlıkların ve yetkililerin kararlarına saygısızca direnmeye devam etti. Bunun sonunda da istenmeyen adam ilan edilerek cezalandırıldı. Ancak müdürün cezalandırılmasıyla maalesef düzen değişmedi. Devlet, eğitim emekçilerinin mücadelesine karşı bugün istenmeyen adam ilan ettikleri yöneticilerin yanında yer aldı. Grev süresince bu düzeni esas örgütlü eğitim emekçilerinin değiştirebileceği görüldü. Grevci öğretmenlerin buradaki rolü ve gücü, asıl değiştirici gücün örgütlü işçiler olabileceğini gözler önüne serdi.

Dilovası Ravive Kozmetik işçi katliamı davası 8 Eylül’e ertelendi, işçi sınıfı davanın takipçisi olacak!

Dilovası Ravive Kozmetik fabrikasında, üçü çocuk yaşta altı kadın, toplam yedi işçi hiçbir iş güvenliği önlemi alınmadan, kaçak ve havalandırmasız koşullarda çalıştırılırken yanarak katledilmişti. Ravive Kozmetik katliamı davasının üçüncü duruşması, 21 Tem-

muz 2026 tarihinde Kandıra’daki Kocaeli Ceza İnfaz Kurumları Kampüsü’nde görüldü. Duruşmada sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar veren mahkeme heyeti, davayı 8 Eylül 2026 tarihine erteledi.

Duruşma öncesinde adliye önünde katliamda hayatını yitiren işçilerin aileleri, Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Lastik-İş ve Nakliyat-İş, DGD-Sen sendikaları, Kocaeli Barosu ve İSİG Meclisi’nin de ka-

tılımla basın açıklaması gerçekleştirdi. Sendikaların temsilcileri ve işçi avukatları yaptıkları açıklamalarda, katliamın tüm sorumluları ile kaçak üretime göz yuman kamu görevlileri hak ettikleri cezayı alana kadar davanın sonuna kadar takipçisi olacaklarını vurguladı.

Yeni katliamlara geçit vermemek için örgütlenelim!

Soma’da toprağın altında kalan 301 madencinin, Hendek’teki patlamada can verenlerin, Gayrettepe’de

yaşamını yitiren emekçilerin acısı tazeliğini korurken, Dilovası katliamı sermaye düzeninin işçilere ölümü dayatmaya devam ettiğini bir kez daha gösterdi. Türkiye işçi sınıfı yeni Soma’ların, Hendek’lerin ve Ravive Kozmetik benzeri katliamların yaşanmaması için Dilovası’nda katledilen işçilerin aileleriyle omuz omuza durmalıdır. İş cinayetlerini ve cezasızlık politikasını durdurmanın tek yolu, bu mücadeleyi her alanda büyütme-

ten geçmektedir. İşçi sınıfı, Gebze Kent Meydanı’nda kurulan direniş çadırına verdiği destekle ve örgütlü gücüyle bu davanın sonuna kadar takipçisi olacaktır. Katliamın hesabını sormak için katliamda hayatını kaybeden işçilerin aileleri ile dayanışmaya, işçi sınıfının mücadelesinin etrafında kenetlenmeye çağırıyoruz.

Katliamın hesabını emekçiler soracak!

Kaza, kader değil katliam!

İzmir’den bir sağlık ve eğitim emekçisi

Rehabilitasyon merkezlerinde sömürüye son: Çare sendikal örgütlenme!

Merhaba yoldaşlar. Ben özel eğitim sektöründe çalışan bir sağlık ve eğitim emekçisiyim. Çalıştığım iş yeri, nitelikli bir sağlık ve eğitim hizmeti vermekten çok uzak. Fizyoterapistinden özel eğitim öğretmenine, psikoloğundan temizlik işçisine kadar tüm emekçiler olarak aynı güvencesizliğe, aynı düşük ücret cenderesine ve aynı baskılara maruz kalıyoruz. Yan haklarımızın hiçe sayıldığı bu düzende bizden istenen tek şey susup kabullenmemizdir. Sektördeki birçok farklı meslek grubunda işsizlik arttığı için emekçi sirkülasyonu yükseliyor; bu durum hem bizi yıpratıyor hem de özel gereksinimli öğrencilerin nitelikli eğitim ve rehabilitasyon hakkını gasp ediyor.

Bu kötü tabloyu tersine çevirenlerin örneği yanı başımızda yükseliyor: Öğretmenler taban maaş hakkından mülakat mağduriyetlerinin giderilmesine kadar

taleplerini almak için sendikaları aracılığıyla geniş çaplı bir örgütlenme yapıyor ve her alanda mücadeleye devam ediyor. Hakların örgütlü bir iradeyle sökülüp alınacağını tüm sektöre kanıtladılar. Öğretmen Sendikası’nın yürüttüğü bu kararlı mücadele, rehabilitasyon merkezlerindeki tüm emekçiler için de bir yol haritasıdır.

Şimdi sıra bizde! Haklarımızı patronların insafına terk edemeyiz. Kurumlarımızda yan yana gelmeli, sendikamızda kenetlenmeli; haklarımızı sahip çıkmalı ve çalışma koşullarımızı bizzat denetleyecek örgütlü mekanizmaları kurmalıyız. Taban maaş güvencesinden yan haklara kadar her bir kazanım, ancak bizim sendikalı olmamızla ve örgütlü irademizle mümkün.

Geleceğimize, emeğimize ve haklarımıza sahip çıkmak için sendikada birlikte örgütlenelim!

Doruk Madencilik işçileri hakları için mücadeleye devam ediyor!

Yıldızlar SSS Holding bünyesinde Eskişehir’de faaliyet gösteren Doruk Madencilik’te çalışan Türk Maden-İş üyesi işçiler, ödenmeyen ücret ve kıdem tazminatları nedeniyle 27 Temmuz’da şirket önünde eylem başlatmıştı. 30 Temmuz’da protesto için kendilerini zincirleyen işçileri istibdadın polisi gözaltına aldı.

Yıldızlar Holding ne protokol tanıyor ne yasa!

Madencilere alacaklarını ve

maaşlarını ödemeyen holding yönetimi utanmadan bir de işçilere ellişer bin liralık tazminat davası açtığını duyurdu!

Türk Maden-İş üyesi maden işçileri daha önce Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının da tarafı olduğu protokol gereği ödenmesi gereken alacakları için Ankara’dalar ve haklarını alana kadar da gitmemekte kararlılar. Gözaltına alınması gerekenler yasal

haklarını arayan madenciler değildir. Protokol yapıp sözünü tutmayan, işçilerin yasal haklarını çiğneyip tazminatlarına çöken holding yöneticileri için adli süreç başlatılmalıdır!

Yasa tanımaz Yıldızlar Holding bünyesindeki Doruk Madencilik başta olmak üzere tüm madenler işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılsın! Doruk Madencilik işçileri kazandı, yine kazanacak!

Vesuvius işçisi kazandı!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi’ndeki İngiliz menşeli Vesuvius fabrikasında çalışan işçiler Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. Örgütlenmenin ardından işçiler, patronun ısrarla sendikal haklara saygı göstermemesi, içeride işçilere baskı ve mobbing uygulaması sebebiyle fabrikayı işgal ve üretimi durdurma eylemi yaparak kazandı.

Vesuvius işçileri bir süre önce sendikal örgütlülük için gerekli

olan yasal çoğunluğu sağlamış, bunun üzerine hem şirkete hem de sendikaya yetki tespit belgesi gelmişti. Ancak Vesuvius patronu sendikayla yaptığı görüşmelerde verdiği sözleri yerine getirmedeği gibi, içeride sendikaya üye olan işçilerin üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Vesuvius işçileri ise patronun sendika tanımaz tutumuna örgütlü güçlerini kullanarak yanıt verdiler. Temmuz ayının başından itibaren uyarı eylemleri sonuç vermeyince, 13

Temmuz’da sabah vardiyasından başlayarak üretimi durdurdular. İngiliz patron anayasal haklarını tanıyıp, sendikayla masaya oturmayı kabul edene kadar fabrikayı terk etmediler. Fabrika işgalinin sonucunda Vesuvius patronu Ağustos ayında toplu iş sözleşmesi için sendikayla masaya oturmayı resmen kabul etti. “İşgal, grev, direniş!” diyerek, örgütlülüğüne ve üretimden gelen gücüne güvenenler bir kez daha kazandılar!

Özel İtalyan Lisesi'nde mücadele sürüyor: Eğitim emekçilerini işten çıkaran yönetim görevden alındı, okul müdürü “istenmeyen kişi” ilan edildi

Tez-Koop-İş sendikasında örgütlenen Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, 2 Şubat 2026'da sefalet ücretlerine ve ayrımcılıklara karşı bu sefer “Dersimiz Grev” diyerek mücadeleye atılmışlardı. Bu mücadele ülkemizin eğitim emekçilerinin ve tüm işçi sınıfımızın tarihine adını altın harflerle yazıldı, birçok ilke imza attı. Grev, okul yönetiminin uzlaşmaz tavrı ve baş vurduğu hukuksuz yollar yüzünden uzamış, grevin 123. gününde 4 Haziran'da öğretmenler grevlerini, taleplerinin birçoğunu elde ederek başarıyla sonuçlandırmış ve öğrencilerine kavuşmuşlardı.

Grev bitti ama mücadele bitmedi: Yönetim işten atmalarla intikam almaya çalıştı!

Ancak okul yönetimi, direnerek kazanılan bir grevden intikam alırcasına eğitim emekçilerine yönelik baskı ve mobbingi işe girdikleri andan itibaren sürdürdü. 17 Haziran'da iki öğretmenin görevine son verilmesiyle beraber hukuksuz bir şekilde işten çıkarmalara ve haklı bir mücadele yürüten eğitim emekçilerine karşı açık bir tasfiye operasyonuna başladı. Daha sonraki günlerde de bu tasfiyeye devam eden yönetim, toplam 11 eğitim emekçisini işten çıkardı. Tez-Koop-İş sendikası işe iade ve sendikal tazminat davalarının açıldığını ve bu haksızlığa karşı görüşmelerin yapıldığını belirtti.

Grevin basıncıyla başlayan soruşturma sonuç verdi: İtalyan Lisesi yönetimine görevden uzaklaştırma şoku!

Milli Eğitim Bakanlığı, Özel İtalyan Lisesi'nde yürütülen idari soruşturmayı 25 Temmuz günü tamamladı. Teftiş Kurulu'nun hazırladığı soruşturma ile birlikte öğretmenlerin greve çıkmadan

önce yönetim tarafından gördükleri ayrımcı ve hukuksuz uygulamalar doğrulanmış oldu. Raporda yönetimin İtalyan olmayan öğretmenlere yönelik ayrımcılık yapıldığı, ders yüklerinin adil bir biçimde düzenlenmediği, öğrencilerin eğitim sürecinin aksamasına sebep olan uygulamaların yapıldığı, kayıt dışı ve resmi izinleri bulunmayan personel çalıştırdığı belirtildi. Ayrıca bazı öğrencilerin mevzuata aykırı biçimde okula kaydedildiği de tespit edildi. Hazırlanan bu rapor doğrultusunda ortaya çıkan usulsüzlükler sebebiyle okul müdürü Giuseppe Finocchiaro ile müdür yardımcısı Nida İntiba'nın yöneticilik görevleri ve imza yetkileri alındı.

Okul müdürü “persona non grata” (istenmeyen kişi) ilan edildi

30 Temmuz'da Tez-Koop-İş sendikası yayınladığı açıklamada, intikam ve tasfiye operasyonuna karşı yürüttükleri mücadelede tarihi bir eşik olduğunu ifade ederek Dışişleri Bakanlığı tarafından okul müdürünün “persona non grata” yani istenmeyen kişi ilan edildiğini duyurdu. Bir ülkenin kendi ülkesinde görev yapan kişilere karşı uygulayabileceği en sert ve ciddi tepki olan bu karar doğrultusunda diplomatik ve idari tüm haklarını kaybeder ve en kısa sürede ülkeden ayrılmak zorunda kalır. Eğitim emekçilerine grevden önce, sırasında ve sonrasında her türlü baskıyı uygulayan, emekçi düşmanı ve sendika karşıtı tutumunu sürdüren ve hukuksuzca işten atmalara devam eden okul müdürüne yönelik alınan bu karar önemli bir emsaldır ve başta grevci Özel İtalyan

Lisesi öğretmenlerinin mücadelesinin bir sonucudur!

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yönetimi görevden alması ve daha sonra da Dışişleri Bakanlığı'nın müdürü istenmeyen kişi olarak ilan etmesi ancak öğretmenlerin işlerine, öğrencilerine tekrar kavuştuğu takdirde gerçek ve kalıcı bir kazanım hâlini alabilir. Dört ayı aşkın süre boyunca yağmur çamur demeden hiçbir zaman grev çadırını bırakmayan, haklarına mücadele ederek sahip çıkan eğitim emekçileri kararlılıkla sürdürdükleri grev sonrasında işten çıkarılamaz!

Okulda dönem sona erse de mücadele dersi sürüyor: Mücadeleye ve dayanışmaya devam!

“Dersimiz grev” diyerek çıktıkları yolu zaferle taçlandıran öğretmenlerin mücadelesini tasfiye operasyonu ile dindirmeye çalışan uygulamalar derhal sona erdirilmeli, anayasal örgütlenme hakkı gasp edilen ve imzaladıkları resmi mutabakat yok sayılan direnişçi öğretmenlerin hepsi işlerine geri dönmelidir! Nasıl ki, tüm eğitim emekçilerine emsal olmuş bir mücadeleye atılan Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin mücadelesi hepimizin mücadelesiyse onlara yapılan haksızlıklar da hepimize yapılmıştır! Tüm işçi sınıfımızı haksızlıklara karşı Özel İtalyan Lisesi eğitim emekçilerinin yanında olmaya çağırıyoruz.

İSİG Meclisi'nin sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsızlık vurgusunun önemi nedir?

İş cinayetlerinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için mücadele eden İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi işçi sınıfı için vazgeçilmez önemde çalışmalar yapıyor. Türkiye'deki iş cinayetlerini ve iş kazalarını düzenli olarak takip eden, raporlayan ve kamuoyuna duyuran İSİG Meclisi, hazırladığı raporlarla iş cinayetlerinin münferit kazalar değil, önlenebilir ve patronların kâr hırsından kaynaklanan cinayetler olduğunu gösteriyor. İşçilerin sağlıklı ve güvenli koşullarda çalışması için çalışmalar yürütüyor.

İSİG Meclisinin 28 Temmuz'da gönüllülük esasına dayalı çalışma tarzı ve gelirleri hakkında yaptığı açıklama son derece önemli. İSİG Meclisi yaptığı açıklamada sermayeden, devletten ve siyasi partilerden ba-

ğımsızlık ilkesi vurgulanırken AB ve ona bağlı kurumlardan fon ve proje işi almadıklarını da ifade ediyor. Sermaye ve emperyalist kurumlarla fon, bağış, proje adı altında hiçbir maddi ilişki içine girmemek bir emek örgütü için vazgeçilemeyecek bir tutumdur. İSİG Meclisi de doğru olanı yapmaktadır.

Çünkü iş cinayetlerinin hesabını soracak olanlarla, işçilerin hayatını

hiçe sayan sermaye aynı tarafta değildir. Patronların ve emperyalist kurumların desteğine bağımlı hale gelen bir işçi örgütü, iş cinayetlerinin gerçek sorumlularının üzerine gerektiği gibi gidemez. İşçi sınıfı örgütleri kendi sınıfının gücüne yaslandığı ölçüde özgürce çalışma yapabilir, doğruları söyleyip doğruların peşinde koşabilir ve ancak öyle sermayeden hesap sorabilir.

Basına ve Kamuoyuna,

• İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi 15 yılı aşkın bir süredir hazırladığı iş cinayetleri raporları ekseninde mücadele eden gönüllülük esasına dayalı bir ağ/emek örgütüdür.

• Kurucu ilkelerinden birisi devletten, sermayeden ve siyasi partilerden bağımsız olmasıdır.

• Bu noktada AB ve bağlı kurumlar, büyükelçilikler, vakıflar, siyasi partiler ve ILO'da dahil olmak üzere hiçbir şirketten, uluslararası kuruluşlardan ya da herhangi bir kurumdan fon almaz, proje işi yapmaz.

• Gelir kaynaklarımızı gönüllülerimiz, sendikalar ve meslek örgütleri ile olan dayanışma aidatları oluşturur.

Yukarıda belirttiğimiz kurumların İSİG Meclisi'ne fon ve proje tekliflerinde ve girişimlerinde bulunmamasını rica ediyoruz.

Saygılarımızla,

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi

Ertuğrul Oruç

Dev Sağlık-İş barajı aştı: Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

İki yıl önce bu köşede “Dev Sağlık-İş ile barajı yıkalım, özel hastanelerde mücadeleyi yükseltelim” demiştik. O gün Bakanlığın Ali Cengiz oyunuyla baraj altında bırakılan DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendikası, yöneticilerinin, üyelerinin ve sağlık işçilerinin iki yıllık ısrarlı mücadelesiyle toplu iş sözleşmesi (TİS) için gerekli işkolu barajını Bakanlığa rağmen aştı. Bu daha başlangıç elbette. Şimdi sıra kamudaki örgütlü gücü büyütmekte ve sendikal örgütlenmenin olmadığı özel sağlık alanında TİS'li işyerleri yaratma hedefiyle bütün güçle örgütlenmekte.

İşkolu barajı, 12 Eylül rejiminin işçiler örgütlenip güçlenemesin diye işçi sınıfının önüne diktiği yüzde 10'luk bir duvardı. Mücadeleyle önce yüzde 3'e, 2014'te yüzde 1'e indirildi ama yıkılamadı. Bu 12 Eylül artığı uygulama tümüyle kaldırılmalı. Sendikaların TİS yapabilmek için işyerinde ayrıca çoğunluk sağlama zorunluluğuna da son verilmeli. Her işçi barajlara takılmadan dilediği sendikada örgütlenebilmeli ve toplu sözleşme hakkında yararlanabilmeli.

Dev Sağlık-İş üyelerinin çoğu üniversite hastaneleri ile Sağlık Bakanlığına bağlı hastanelerde çalışıyor. Sendika, barajı aşar aşmaz üniversite hastanelerinde yeni dönem TİS yetkisini kazanmak için kolları sıvadı. Başta İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi (Çapa) Hastanesi olmak üzere birçok üniversite hastanesinde başlatılan üyelik seferberliği bu mücadelenin ilk adımı oldu.

Kamudaki mevzii güçlendirirken özel sağlıkta örgütlenmeye de dört elle sarılmak gerekiyor. Özel hastanelerde hemşiresinden teknisyenine, laborantından hasta bakıcısına, temizlik işçisinden hekimine yüz binlerce sağlık emekçisi uzun çalışma saatleri, ödenmeyen fazla mesailer, düşük ücretler, mobbing ve işten atılma tehdidi altında çalışıyor. Hekimler için 1 Haziran'da başlayan 4/A kapsamında çalışma zorunluluğu, yıllarca hekimlere şirket kurdurularak sürdürülen hak gaspı düzeninde bir gedik açtı. Ancak patronlar düzenlemenin daha mürekkebi kurumadan ücret düşürme, ibraname imzalatma ve yeni sözleşme oyunları ile bu gedigi kapatmaya girişti. Hukuki değişiklikler önemli ama son sözü her zamanki gibi sınıf mücadelesi söyleyecek.

Patronlar hekimi, hekim olmayan sağlık emekçilerinden, kadroluyu taşerondan ayırarak mücadeleyi bölmeye çalışıyor. Dev Sağlık-İş'te örgütlenmek bu bölünmüşlüğü aşmak ve mücadeleyi birleştirmek için önemli bir adım olacaktır. Sendikanın gerçek sahibi olan işçiler ve emekçiler karar süreçlerine katılmalı, kararların hayata geçirilmesine omuz vermeli, sendikalarına sahip çıkmalı ve seçtikleri yöneticileri denetlemeli. Ancak o zaman Dev Sağlık-İş, mücadeleciler bir sınıf sendikası olarak büyüyebilir.

Bu noktada TTB ve tabip odalarına, dolayısıyla bu örgütlerde sorumluluk üstlenen bizlere de önemli görevler düşüyor. Dev Sağlık-İş'le, eğer özel sağlık alanında örgütlenme yürütmeye niyetlenen başka sendikalar olursa onlarla da eşgüdüm içinde çalışarak hekimlere ulaşmak, onları sendikal örgütlenmeye çağırarak, örgütlenenlere patron baskısı karşısında hukuki ve mesleki destek sunmak ve hak gasplarını ortak mücadelenin konusu hâline getirmek gerekiyor. Sağlık emekçisinin söz hakkı arttıkça hastanın sağlık hakkı da güçlenir. Bir özel hastanede mücadeleye kazanılacak bir TİS başka hastanelere yol gösterecek, kamudaki grevli toplu sözleşme mücadelesine de güç verecektir.

Fakat ufkumuz özel hastane düzenini daha katlanılır kılmakla sınırlı kalamaz. Hedefimiz, özel hastaneleri kamulaştırarak eşit, ücretsiz, ulaşılabilir, nitelikli, anadilinde ve kamu eliyle planlanan bir sağlık sistemi kurmak olmalı. Bu hedefi somutlaştıracak güç, özel hastanelerde örgütlenen sağlık emekçilerinin mücadelesiyle emekçi halkın sağlık hakkı mücadelesinin birleşmesinden doğacak. Barajın aşılması, Dev Sağlık-İş'e bu mücadeleyi büyütmek için yeni bir imkân veriyor. Bu imkânı kalıcı mücadele mevzilerine dönüştürmek için Dev Sağlık-İş özel hastanelerde kök salmalı, bütün özel sağlık emekçileri sendikalarda örgütlenmeli. Alanda örgütlenme iradesi gösteren başka sendikalar olursa onlarla da sendika ve konfederasyon ayrımı gözetmeden ortak talepler etrafında eylem birliği kuralmalı. Barajı aşmak başlangıçtı. Şimdi TİS'li işyerleri yaratarak Birleşik İşçi Cephesi'ne sağlık alanından güç katmak için mücadeleye devam!

Sungur Savran**Kemal Türkler 100 yaşında!**

Biz emperyalizmin saldırganlık örgütü olan NATO'dan çıkmaktan, bağımsız ve barışçı bir dış politikadan yanayız. Onlar, ulusal güvenliğimizi NATO'ya bağlıyorlar. Kemal Türkler (DİSK Genel Başkanı, 13 Şubat 1976)

Geçtiğimiz Temmuz ayı Türkiye için NATO utancı ayı oldu. Emperyalizm 20. yüzyılda insanlığın başına bela ettiği, toplam 100 milyon can alan iki dünya savaşıdan sonra 21. yüzyılda yeniden bir paylaşım savaşına hazırlarken, onun birleşik savaş örgütü NATO yıllık zirvesini 7-8 Temmuz günlerinde Ankara'da yaptı. Bizim partimiz Devrimci İşçi Partisi (DİP) bu zirveye karşı 22 ülkeden sosyalistlerin katıldığı bir uluslararası konferans düzenledi. Buna ek olarak, konferans için Türkiye'ye davet etmiş olduğumuz Filistin'den Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Yunanistan'dan İşçilerin Devrimci Partisi örgütlerinin merkezî önderliğinden temsilcilerin de konuşmacı olarak katılımıyla Türkiye proletaryasının başkenti Gebze'nin işçi sınıfı huzurunda NATO karşıtı bir anti-emperyalist salon toplantısı da yaptı.

DİP, NATO'ya karşı mücadele çağrısında, Türkiye'nin bütün öteki sosyalist partilerinden farklı olarak yüzünü esas olarak işçi sınıfına çevirdi. Gebze'deki toplantı Birleşik Metal Gebze 1 No.lu Şube'nin nazik ve dayanışmacı tutumuyla bu sendikanın toplantı salonunda yapıldı. Uluslararası Konferans'ta DİP sözcüleri NATO'ya karşı mücadelede en çok dünya işçi sınıfının oynaması gereken role vurgu yaptılar. En önemlisi, DİP NATO Zirvesi'ne karşı Türkiye işçi sınıfının bütün sendikal örgütlerini genel greve çağırdı, bu çağırışı elinden geldiğince sendikal hareketin tabanında tartıştırdı.

Türkiye işçi sınıfının ve sosyalist hareketinin tarihinde emperyalizme ve NATO'ya karşı kesin ve ikirciksiz bir muhalefet tutumunda bizim öncüllerimiz sadece 1968'de 6. Filo'yu Dolmabahçe'den denize döken Deniz Gezmiş ve kısa süre sonra 1971 devrimci hareketinin kadrolarını oluşturacak gençlik önderleri ya da 1971'de, günümüzde İsrail'in gözü kulağı olarak iş gören Kürecik üssüne giderken hayatını yitiren Sinan Cemgil ve yoldaşları değildir. Aynı zamanda, bu yazının başındaki alıntıda görüldüğü gibi, bundan tam yarım asır önce, DİSK'in kuruluşunun 9. yılında yaptığı konuşmada ve başka birçok ortamda DİSK'in NATO karşıtlığını dile getiren Kemal Türkler'dir.

Bu yıl, aynı zamanda, Türkiye işçi sınıfının bu büyük önderinin 100. doğum yıl dönümüdür. DİSK Birleşik Metal sendikası ve Kemal Türkler Vakfı (KETEV) çeşitli etkinliklerle bu 100. yılı selamlıyor. Eski kuşak yoksul ailelerde sık görüldüğü gibi Türkler'in yaş günü belli olmadığı için biz Temmuz ayını seçtik onu anma yazısı yazmak için. Nedeni aşağıda anlaşılabilecek. Türkiye'nin her işçisinin Kemal Türkler'in şahsında kendi sınıfının 1960-1980 arasında nasıl dev mücadeleler verdiğini, ne büyük başarılarla ulaştığını öğrenmesi gerekiyor.

Kemal Türkler Denizli'nin yoksul bir oduncu ailesinin üniversite terk oğlu olarak daha 35 yaşında, 1961 yılında başka sendikacılarla birlikte Türkiye İşçi Partisi'ni kurmuştur (bu tarihî partinin bugünkü Türkiye İşçi Partisi ile herhangi bir organik bağı yoktur). Bu parti sosyalist bir parti olarak kurulmamıştır ama Türkler ve arkadaşları Türkiye sosyalist hareketinin o dönemdeki önderleriyle tartışarak sosyalizmi benimsemiştir. Bugün işçi sınıfından umut kesmiş solcuların kafasındaki işçi imajı aslında kendi karamsarlıklarının yansımasıdır.

Kemal Türkler işçi sınıfına sadece sosyalizmi değil grevi de getiren kişidir. Bugünkü Birleşik Metal'in atası Maden-İş sendikasının başkanı olarak Kemal Türkler 1961 Anayasası'nda grev hakkı tanındığı halde burjuva partileri kasıtlı olarak grev yasasını çıkarma konusunda ayak direrken 1963 Ocak ayında Kavel fabrikasında bir fiilî grev örgütlemiş, işyerinden mal çıkarmaya çalışan kamyonun önüne yatarak mal teslimatını engellemiş bir kahramandır. İşin tirmandığını gören burjuvazi 1963'te grevi yasalaştırmak zorunda kalmıştır.

Türkler'in en önemli tarihî hamlesi dört başka sendika ile birlikte 13 Şubat 1967'de Türk-İş bürokrasisinin devletin kanatları altında Amerikan sendikacılığı yapma inadına karşı Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu kurması olmuştur. Kendisi büyük bir grev ve direnişler dalgasının ürünü olan DİSK, kurulduğu andan 12 Eylül 1980 karşı-devrimine kadar devasa bir işçi sınıfı ve onu da aşan geniş halk hareketinin ana yatağı olmuştur. 15-16 Haziran 1970'te Türkiye tarihinin ilk proleter ayaklanmasını fişekleyen de, 12 Mart askerî müdahalesi sonrasında demokratik hakların iadesi mücadelesini sürükleyen de, Türkiye burjuvazisinin en güçlü toplu pazarlık örgütü MESS'e karşı savaşan da, görkemli 1976 ve 1977 1 Mayıs'larını düzenleyen de hep DİSK olmuştur, onun merkezinde de hep Maden-İş olmuştur. Türkler her ikisinin de başkanıdır. (1977'de DİSK başkanlığını yitirmiştir.)

1970'li yılların ortalarında sol içindeki siyasi dengeler değiştiğinde Türkler'in ve Maden-İş'in sol içindeki tutumu büyük ölçüde hatalı olmuştur ama bunu tartışmanın yeri bu yazı değildir. Bu bağlamda acıklı olan, Türkler'in işçi sınıfı mücadelesi adına bağlandığı siyasi hareketin önderinin, 12 Eylül karşı-devriminden bir süre sonra nedamet getirerek "ANAP bize en yakın partidir" diye demeç verecek kadar alçalmış olmasıdır. Türkler hayatta olsaydı hiç kuşku yok ki Türkiye burjuvazisinin Amerikancı önderi Turgut Özal'a gösterisine ve onun ardında yatan ideolojik teslimiyete isyan ederdi.

Ama hayatta değildi. Henüz 54 yaşındayken 22 Temmuz 1980 tarihinde, sabah evinden sendikaya gitmek üzere çıkıp arabasına bindiğinde bir silahlı tim tarafından yayılım ateşle öldürüldü. Katili elbette Türkiye işçi sınıfının kanlısı, NATO imalatı kontrgerilla örgütünün faşist militanlarıydı. NATO Türkler'den intikamını almıştı. Türkiye burjuvazisi de onun eteğine yapışmış, kendisi için en tehlikeli işçi önderini ortadan kaldırmıştı.

Suikastın tarihine özel dikkat! 22 Temmuz 1980, 12 Eylül darbesinden sadece bir buçuk ay öncedir. Yaklaşmakta olan darbenin mimarları, çok güçlü bir işçi sınıfı mücadelesi ve çok güçlü ve örgütlü bir sol hareket (ve ayrıca o yıllarda bağımsız gelişme yoluna girmiş bir Kürt solu) ile başa çıkmak zorunda kalacağını biliyorlardı. Kemal Türkler'in öldürülmesi Türkiye işçi sınıfı hareketinin başsız bırakılmasıydı, boynunun vurulmasıydı.

Aradan neredeyse 50 yıl geçti. Ama Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist hareketi ne Kemal Türkler'i unuttu ne de onun katillerinin ardındaki büyük güçleri, NATO'yu ve Türkiye burjuvazisinin tekeli kesimini. Hareket yeniden ve çok daha ileri temellerde ayağa kalktığı gün, Kemal Türkler her militanın kalbinde yaşayan kahramanlardan biri olacaktır.

Parti Yeni, düzen siyaseti eski, NATO'culuk baki!

Bir parti kurulduğunu ilan ettiğinde önce o partinin programı ve hedefleri tartışılır. Yeni Parti'de böyle olmadı. Ortada Avrupa demokrasisi hayranı siyasi danışman ve akademisyenlerin elinden çıkma, yalapşap, Avrupa'nın ortalama bir sözde "sosyal demokrat" partisinden özenilerek hazırlanmış bir programdan başka bir şey yok! O programda da "yeni" olan hiçbir şey yok! CHP gibi bir burjuva partisi olan Yeni Parti'nin emekçi halkın sorunlarına çözüm olmak, onların haklarını genişletmek gibi bir amacı yok ki bunları gerçekleştirmek üzere bir siyasi programı olsun.

Eski tas, yeni hamam!

Yeni Parti'nin programı bir değişim çağrısı ile başlıyor ve "kara düzeni" değiştirme iddiasında bulunuyor. Sanki bir grup kötü insan kara bir düzen kurmaya karar vermiş de bunda başarılı olmuş. Bu kara düzeni kimler kurmuş, kimler alet olmuş, kimler bunun nimetlerinden faydalanmış pek belli değil. Fakat Yeni Parti bu kara düzeni değiştirebilecek olan bir Türkiye İttifakından bahsediyor. Bu ittifakta "işçi de çiftçi de esnaf da sanayici de varmış". Fabrikasına patronuyla el ele mutlu mesut bir şekilde sendika sokabilen işçi göreniniz var mı? Şimdiye kadar kaç çiftçi tüccara sevgiyle sarılıp mahsulünü satmıştır? Fabrikalarda işçiyle patron arasında ittifak yok, dişe diş bir sınıf kavgası var! Yeni Parti sınıf işbirliğini vaaz eden ve artık tamamen eskimiş palavraları bol kepçeden savuruyor. Eski tas, yeni hamam!

Ekonomiye ve kalkınmaya dair son derece iddialı cümleler var. Örneğin diyorlar ki "Partimiz, kamunun stratejik öncü gücünü, özel sektörün dinamizmini, örgütlü emeğin üretkenliğini, bilimsel ve yenilikçi bilgi birikimi ile toplumsal katılımı bir araya getiren yeni bir ekonomi anlayışını savunur." Yani diyorlar ki; devlet ekonomide sadece belirli alanlarda söz sahibi olacak, kar hırsıyla yanıp tutuşan özel sektör kârlı bulunduğu alanlarda "dinamizmini" gösterecek, örgütlenmesine izin verilen işçiler de üretken şekilde işini yapacak. O örgütlü emek, geçinebilecek bir ücret için mücadele ettiğinde, özel sektör dinamizmini gerçekten sürdürecektir mi? Yoksa Türkiye'nin en büyük sanayicilerinin bulunduğu MESS başta olmak üzere

re her sözleşme döneminde olduğu gibi daha fazlasını veremeyiz, batarız, başka ülkeye gideriz palavraları sıkıp, sefalet ücreti yoksa üretim de yok mu diyecek? Bunlar Yeni Parti için lüzumsuz detaylar gibi görünebilir ama işin temel matematigi de buradadır. Hem sermayenin gönlü olsun hem işçinin diyerek en fazla mutlu sonlu bir film senaryosu yazılabilir ama sınıf mücadelesinin gerçekleri bambaşkadır!

Özgür Özel kasketini takıp traktör tepesinde dolaşarak diye kimse bu partiye dair hayallere kapılmasın. Yeni Parti sermayeyi incitmek istemiyor, kapitalist sömürü düzenine zarar vermek istemiyor yani; düzen siyasetinden vazgeçmiyor.

Emperyalizme biat etmede ve NATO'culukta ısrar!

Bu parti emperyalizme biat etmede, NATO'culukta en ufak tereddüt göstermiyor. Öyle ki sanki demokrasi, insan hakları ve hukuk Batı emperyalizminin tekelindeymiş gibi programında da bunlar için Batı ittifakı içerisindeki etkinliğini sürdüreceklerini ilan ediyor. Avrupa Birliği (AB) üyelik sürecinin hızlandırılacağını söylüyor. Devrimci İşçi Partisi işçinin, emekçinin, çiftçinin düşmanı olan AB ile olan Gümrük Birliği Anlaşması'nın yırtıp atılmasını savunurken, Yeni Parti bu anlaşmaya sadık kalıp anlaşmayı güncelleyeceğini ilan ediyor. Ve en önemlisi de diyor ki: "Ülkemizin Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği, AGİT ve NATO'daki etkinliği artırılacaktır." Her seferinde Newsweek gibi emperyalizmin basın kuruluşlarında NATO için Erdoğan'dan bile daha iyi bir müttefik olacağını savunan Özgür Özel partisinin programına da NATO'culuğu yazdırmış.

Düzen siyaseti kendisine her zaman yeni liderler bulup yeni partiler, yeni ittifaklar inşa ediyor. Sosyalist solun önemli kesimleri bile Özgür Özel ve Yeni Parti'ye dair hayallere kapılmış durumda. Fakat görülüyor ki bu parti yeni olsa bile savunduğu şey o eski düzen siyaseti. Emperyalizme biat ve NATO'culuk ise baki. Sermayeden ve emperyalizmden bağımsız olmayan hiçbir siyasi hareket işçilerin ve emekçilerin kurtuluşu olamaz. İşte bu yüzden Devrimci İşçi Partisi bağımsız işçi sınıfı siyasetinde ısrar ediyor!

NATO'cu düzen siyasetiyle birlik olmaktan "başka yol" yok mu?

Erkan Baş, Türkiye İşçi Partisi (TİP) adına TBMM'de bir basın açıklaması yaparak Özgür Özel'i aradığını ve Yeni Parti'nin kuruluşu dolaısıyla kendisini tebrik ettiğini, hayırlı olsun dediğini ve yürekten başarı dileklerini ilettiğini duyurdu. Erkan Baş, basın açıklamasında özellikle Yeni Parti ile ilişkilerde TİP'in nerede durduğuna dair soruları cevaplamaya ayırdı. TİP'in, "bir yol var" üst başlığı ile bir kampanya yürüttüğünü hatırlatan Erkan Baş, partisinin diğer partilerden ve tabii ki Yeni Parti'den ayrı, halkı özne yapmayı hedefleyen alternatif siyaset inşa etmeye çalıştığını söyledi. İBB'ye yönelik operasyonun başladığı ve Ekrem İmamoğlu'nun tutuklandığı 19 Mart sürecinden başlayarak en son "mutlak butlan" kararına kadar baskılara karşı durduklarını tekrarladı: "Siz ilkelinizle, özgürlükler için, demokrasi için, adalet için mücadele ettiğinizde TİP zaten orada olacak." Burada tabii ki hemen akıllara şu geliyor: 2023 seçimlerinde Kılıçdaroğlu, Millet İttifakı'nın işçi düşmanı ekonomi programıyla seçimlere girip, göçmen düşmanı ırkçı bir siyasetle oy toplamaya çalıştığında, İçiş-

leri Bakanlığı'nı faşistlere peşkeş çeken pazarlıklara giriştiğinde de TİP oradaydı! Kılıçdaroğlu, özgürlüğü de demokrasiyi de adaleti de çoktan uçurumdan aşağı atmıştı. Biz gizli AKP'cilere hiç kanmadık dese de o dönem bir oyu kendilerine bir oyu da sonradan gizli AKP'cilikte en öne çıkan Kılıçdaroğlu'na istemişlerdi.

Hemen ardından ise "ama" diyerek isim vermeden "NATO'nun savaş baronları geldiğinde bu devlet politikasıdır deyip çekilinmesin diyoruz" sözleriyle CHP ve Özgür Özel'i eleştirdi. Ne yazık ki burada da TİP'in düzen muhalefetiyle birlik stratejisinin yeni bir örneğini görüyoruz. Özgür Özel ve Yeni Parti'ye adını vererek başarılar diliyor ama CHP'nin adını vererek TİP'in onların yanında durduğu örnekleri sıralıyor ama iş eleştirmeye gelince bir anda ne CHP'nin ne Özgür Özel'in adını anarak anonim bir moda geçiyor. Üstelik bunu yaparken Özgür Özel'in NATO'cu siyasetini de özürüyor. Sanki Özgür Özel'in gerçek düşüncesi farklıymış da "devlet politikasıdır" diye NATO'ya karşı çıkmaktan imtina etmiş gibi. Oysa tam tersine Özgür Özel NATO zirvesinden önce Amerikan emperyalizminin önde gelen dış politika dergilerinden Newsweek'e yazdığı makalede NATO'yu esas savunanın kendisi olduğunu, mevcut iktidarın ise NATO'nun stratejik güvenliğine aykırı politikalar izlediğini yazmıştı. Ama dahası var. Özgür Özel aynı makalesinde, Erkan Baş'ın orada olmakla övündüğü mücadeleleri (19 Mart'tan mutlak butlan sürecine kadar ki eylemler mitingler vb.) NATO'nun stratejik güvenliğinin vazgeçilmez bir unsuru olduğunu iddia ediyordu.

Bunlar öyle geçirilecek, üstü kapatılacak şeyler değildir. 19 Mart'ta, mutlak butlan sürecinde ve iktidarın tüm siyasi operasyonlarında istibdada karşı çıkmak, CHP'nin, Özgür Özel'in ve şimdi Yeni Parti'nin düzen siyasetini, istibadla arka kapı diplomasisini, sermaye yanlısı politikalarını ve nihayet NATO'culuğunu eleştirmeye engel olamaz. Tam tersine "başka bir yol var" diyorsanız bunu yapmak zorundasınız. Ancak belli ki TİP'in yolu ne yeni ne de başka bir yol! Zaten her zaman birliğin parçası olacağız diyerek Yeni Partililere güvence vermesi de ondan... Oysa

başka bir yol var. Ve o yola ancak düzen siyasetinden koparak girilebilir.

Düzen siyasetiyle "yan yana": Dün CHP bugün Yeni Parti

Sol Parti "Birleşik muhalefet yolunda yan yana geliyoruz" başlığıyla ilki 19 Temmuz'da Ankara'da, ikincisi de 26 Temmuz'da İstanbul'da yapılan forumlar düzenledi. Bu forumlarda dile getirilen "birlik", "birleşik muhalefet", "birlikte mücadele" sözleri emekçi halk nezdinde bir sağduyuya hitap ediyor. Özellikle Birleşik Metal-İş gibi sendikalar ve TMMOB gibi meslek örgütleri adına yapılan konuşmalar mücadelenin gerçek ihtiyaçlarına da işaret ediyor. Ne var ki bu toplantılar her ne kadar Sol Parti'nin inisiyatifleriyle ilk toplantıdan itibaren CHP'nin (ikinci forumda artık Yeni Parti olan Özgür Özel kanadının) Grup Başkan Vekili, milletvekilleri, il ve ilçe başkanlarıyla gösterdiği ağırlığa bakılırsa, "yan yana" gelişten murat edilenin yine düzen muhalefeti etrafında kümelenme olduğu anlaşılıyor. Yani anlayacağınız sol cephede yeni bir şey yok!

Daha önce 2023'te Kılıçdaroğlu'nun 2024'te Özgür Özel ve Ekrem İmamoğlu'nun etrafında ki sol kümelenmeyi Yeni Parti'yle devam ettirmekten öte bir şey önerilmiyor. Hiç satır aralarını okumaya falan da gerek yok... ÖDP ve Sol Parti geleneğinin Genel Başkanlık düzeyinde temsilciliğini yapan Alper Taş, "Yeni Parti, Birleşik Muhalefet Yan Yana" diyerek girişimlerinin içeriğini manşetten duyuruyor. Sol Partinin dayandığı geleneğin tarihsel temsilcilerinden Oğuzhan Müftüoğlu ise çok daha açık konuşuyor. "Seçim kazanmak yeterli değil" diyen Müftüoğlu, 2023'te Kılıçdaroğlu'na 2024'te Özgür Özel'e ve Ekrem İmamoğlu'na (Mansur Yavaş'a da!) destek politikasını cebe koyarak aynen devam demiş oluyor. Eksik olan bu hareketin taban gücünü oluşturmak. Yani halkın hürriyet mücadelesini Yeni Parti'ye bağlamak.

Müftüoğlu'nun konuşmasından düzen siyasetine angajmanın, seçimlerde düzen muhalefeti desteklemekten çok daha derin olduğu da görülüyor. "20 yıl önceki Türkiye'de değiliz" diyen Müftüoğlu, "Ordu olsun, istihbarat olsun, yargı olsun, devletin bütün kurumları, bütün devlet karşı tarafın eline geçmiş durumda. Sadece bir başkan seçmekle, parlamento seçimlerini kazanmakla, kazanmanın yetmeyeceğini bilmek lazım" ifadelerini kullanıyor. Yani 20 yıl önce ordunun, istihbaratın, yargının ve devlet kurumlarının bir kısmı "karşı tarafta" değil "bizim tarafta" imiş! Bu açıkça Türkiye burjuvazisinin ve dü-

zen siyasetinin bir kanadıyla, üstelik bu kanadın CHP'deki siyasal temsiliyetiyle de değil, ordudaki, yargıdaki vb. unsurlarıyla, daha açık konuşacak olursak 28 Şubat ve Ergenekon süreçlerinde kendilerini AKP karşıtı olarak kamufle eden işçilerin, emekçilerin, sosyalistlerin, Kürt ve Alevi ezilen halkların katili kontrgerilla elemanlarıyla saf tutmak anlamına gelir! Ne Müftüoğlu'nun ne de Sol Partili dostların böyle bir politikayı savunacağını düşünemeyiz. Ama izlenen yol ve düzen siyasetiyle yan yana gelişin olduğu yer ne yazık ki bu olmuştur. "Yan yana" forumları göstermektedir ki istibdada karşı ekmek ve hürriyet için gerçek bir yan yana gelişin ancak düzen siyasetinden kopmakla mümkündür.

Levent Dölek

Kandırılmayın ve kandırmayın

2023'te neredeyse tüm sol Kılıçdaroğlu'nun arkasında dizilmiş ve ona oy çağırısı yaparken biz "oy yok" dedik ve Kılıçdaroğlu, ekibiyle birlikte istibdadın safına geçtikten sonra tabii ki bunu tekrar gündeme getireceğiz. Bunu "biz haklı çıktık" demek için yapmıyoruz. Devrimci siyaset "haklı çıkmak" için yapılmaz. Ama kritik siyasi dönemeçlerde doğru tutumlar almadan ya da yapılan yanlışların özeleştirisini yapmadan devrimci bir siyasetin inşa edilemeyeceği de açıktır. "Kandırıldık" deyip geçilecek mesele midir? Onu, düzen siyasetçileri derler. Demirel'in "dün dündür bugün bugündür" tavrının Erdoğan versiyonudur "kandırıldık"... Kandırılmamak ve çok daha önemlisi "kandırmamak" devrimci siyasetin esaslarından olsa gerektir.

Erdoğan'ı yenmek için bel bağlanan neredeyse "pir" mertebesine yükseltilen Kılıçdaroğlu'nun "mutlak butlan" ile Erdoğan'ın aparatı olmaya düşmesinden sonra dahi solda, özeleştirisi namına en ufak bir kıpırtı yok. Utanacak sıkılacak bir şey yok. İşçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarının gereğidir. Sosyalist solda, düzen siyasetine karşı bağımsız bir odak inşa edebilmenin şartıdır. Kılıçdaroğlu faciasından sonra Özgür Özel-Ekrem İmamoğlu ekibinin ve şimdi Yeni Parti'nin arkasına dizilmek, bir özeleştirisi olmasa gerektir. 2024 yerel seçim zaferinden sonra Erdoğan'la normalleşme/yumuşama sürecine girenler, ekonomi öncelikli diyerek İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ına en kritik anda kredi açanlar, 19 Mart sürecinde gençliği öne atıp istibadla arka kapı diplomasisi yürütenler, Bahçeli ve MHP ile "demokratik" ittifaka hazır olduklarını iddia edenler bunlar.

Yeni Parti'yi kurarken bile istibdadın dayattığı takvime göre hareket ettir. Ne Sulh Mahkemesi'ne yaptıkları olağanüstü kongre itirazının sonuçlanmasını ne de "mutlak butlan" davasının Yargıtay'a gelmesini bekletiler. Dahası, "mutlak butlan" davasını gören Bölge Adliye Mahkemesi temyiz talebini elinde tamamen şaibeli biçimde 57 gün bekletirken, gıkla-rını dahi çıkarmadılar. Ve bizim sol bunları ne soruyor ne de sorguluyor... Memleketimin solcuları, çiçeği burnunda burjuva partisinin bağış kampanyasına havale yapıyor. Kılıçdaroğlu'nun neden Ankara'ya doğru değil Ankara'dan doğru "adalet yürüyüşü" yaptığını da düşünmeden, sorgusuz sualsiz kervana katılmışlardı. Yolun sonunda Kılıçdaroğlu yürüyüşle kazandığı prestiji Abdullah Gül'ün ortak cumhurbaşkanı adayı olarak pazarlanması için kullandığında da tepki göstermemişlerdi. Bugün de sosyalistler, yelken bayraklarıyla koştuğu eylemlerle kazandığı prestiji, "bizim tüm mücadelemiz NATO'nun stratejik güvenliği içindir" diyerek emperyalizme pazarlamaya çalışan Özgür Özel'e herhangi bir sitemde dahi bulunmuyorlar. Kandırılıyorsunuz! Kandırılmayın! Halkı da kandırmayın!

Mesele özünde sadece seçimde doğru tavrı alıp almamak değil... Görüldüğü gibi, seçimde "başka alternatif yok" diyerek alınan zoraki tutum, sonraki süreçte emekçi halkın hürriyet talebiyle sokaklarda ve meydanlarda verdiği mücadeleyi de düzen muhalefeti'nin yörüngesine sokuyor. Halkın enerjisi, düzen muhalefeti'nin komutasında, istibdada karşı güçten düşürülüyor; kontrol ve manipüle edilebilir bir hale getiriliyor. Çok daha önemlisi de, düzen siyasetinin dışında bir alternatif oluşturması gereken sosyalistlerin kısıtlı ama çok kıymetli enerjisini bitirip tüketiyor. Mesele "haklı çıkmak"tan ötesidir diyoruz ya... "Kılıçdaroğlu'na oy yok" demek basit bir seçim tercihi değil. Devrimci siyaseti fabrikalarda ve işyerlerinde bağımsız bir işçi sınıfı siyaseti olarak inşa etme tercihidir.

Bu bağlamda esas sorun sosyalist solda "önce bir Erdoğan gitsin" diye başlayan burjuva demokrasisinin gelip sosyalizme alan açacağına inanan kadim "Menşevik" hurafeden kurtulmaktır. Bu hurafenin bir başka versiyonu da "hele bir açılım olsun" diye başlayan ve işçi sınıfı iktidarı için mücadeleyi Kürt meselesinin çözümünün ardına atan yaklaşımdır. Bu Menşevik hurafeler bugün de solu felç etmeye devam ediyor. 2023'te "Utana sıkıla değil, açıktan söylüyoruz, cumhurbaşkanı seçimlerinde Kılıçdaroğlu'na oy vereceğiz" dedikten sonra şimdi Kılıçdaroğlu'na oy vermiş diğerleriyle en üst perdeden polemige girişen, ya da açılım sürecine dair son derece eleştirel pozisyonlarla öne çıkan TKP, 2023'te Kılıçdaroğlu'na desteği mükemmel bir "Menşevik" argümanla açıklıyordu: "Türkiye için tek kurtuluş olan komünizmin güçlü bir seçenek haline gelmesi, ülkemizde Cumhuriyetçi, aydınlanmacı, yurtsever bir silkinin yaşanabilmesi için Erdoğan döneminin bir an önce sonlanması gerekmektedir." Bu bağlamda Yeni Parti'ye açık destek veren Sol Parti ve TİP'i en üst perdeden eleştirse de TKP de aynı "Menşevik" hurafeyle siyaset yapmaktadır. Nitekim bu hurafenin etkisi altında TKP de enerjisini fabrikalara değil, düzen muhalefeti'nin daha milliyetçi, Sol Kemalist eğilimli cenahını ikna etmeye harcamaktadır. Sonucun yine, Erdoğan döneminin bir an önce sonlanması için kim varsa onu desteklemek olacağı bugünden belli değil mi?

"Haklı çıktık" ama, Kılıçdaroğlu'nun istibdadın safına geçmesi, bizim haklılığımızın esası değildir. Doğrusunu söylemek gerekirse, gözü Menşevik hurafelerle kör olmamış herkes bunu görebilirdi. Esas haklılığımız fabrikalarda ve işyerlerinde mevzilenerek, işgallerle, grevlerle, direnişlerle, tuğla üstüne tuğla koyarak inşa ettiğimiz bağımsız işçi sınıfı siyasetinin başarısında anlam kazanacaktır. Bugün fabrikalardan, işçi sınıfının içinden baktığımızda, memleketimin sosyalistleri 2023'ten beri değil, neredeyse bir asır boyunca "Menşevik" hurafelerle zaman kaybetmeyip de sınıf siyaseti için kadrolarını seferber etse, enerjisini yoğunlaştırsa neler neler olabileceğini görüyoruz. Eleştirilerimiz bazen sert kaçırırsa, zaman zaman kalp kırırıyorsa, bundandır. Biz birlikte işçi sınıfına dayanan bağımsız bir sosyalist odak oluşturalım diyoruz. Düzen siyasetinden ayrı olmaktır derdimiz, sosyalist dostlarımızdan değil...

Petrol açılımı kanunu

İktidarın ve devlet tarafının “terörsüz Türkiye”, Öcalan ve Kürt hareketinin “barış ve demokratik toplum” olarak adlandırdığı süreçte uzun süredir “çerçeve yasa”, “kök yasa” vb. isimlerle adlandırılan kanun teklifi meclise sunuluyor. Bu teklifin başta AKP, MHP ve DEM Parti olmak üzere daha önce mecliste kurulan komisyona katılan partiler tarafından hep birlikte sunulması amaçlanıyor. Kanun teklifinin bir genel af niteliğinde olmadığı özellikle vurgulanıyor. Her şey “silah bırakma” sürecinin ilerletilmesine ve tamamlanmasına odaklanıyor. Silah bırakılmasını MİT ve TSK gözlemleyecek. Bu kurumların sahadaki tespitleri doğrultusunda süreç ilerleyecek. Bu çerçevede kendini feshettiğini duyuran PKK’lilerin denetimli serbestlik uygulaması ile Türkiye’ye gelmelerinin hedeflendiği anlaşıyor. Bizler enternasyonalist ilkelerimiz doğrultusunda bu sürece öncelikle Kürt ezilen halkının gözünden bakmayı görev biliyoruz. Bu bakış açısı şovenizmi reddetmenin bir gereğidir ve asla Türk işçi ve emekçileri başta olmak üzere tüm bölge halklarının aleyhine değildir.

Kürt sorununun çözümüne dair ne bir adım ne de niyet var

Ayrıntılarda değişiklikler olabilir. Zaman içinde yeni gelişmeler yaşanabilir. Ancak açık olan şudur ki mevcut girişim Kürt hareketinin “barış ve demokratik toplum” referanslarını karşılamıyor. Daha ziyade iktidar ve devlet kanadının “terörsüz Türkiye” konsepti etrafında şekilleniyor. Kürt halkının

süreçten beklentisi olan “Kürt sorununun çözümü” geleceğe dahi havale edilmiş değil. Zira iktidar ve devlet kanadı çözüm doğrultusunda atılacak adımları ne planlıyor ne de tartışıyor. Öcalan, sürecin en başında artık Kürt sorununun fiilen çözülmüş olduğunu iddia ettiğine göre ve Kürt siyasi hareketinden bu tespiti kökten bir itiraz yükseltmediğine göre, Kürt emekçi ve yoksul halkının beklentileri doğrultusunda karşı taraftan bir basıncın da gelmediği görülüyor.

Silah bırakma mı silahları sömürgeciliğin ve emperyalizmin hizmetine sunmak mı?

Oysa ister “denetimli serbestlik” ile isterse de PKK kendini feshettiği için haklarındaki “örgüt üyeliği”, “yardım”, “propaganda” vb. suçların düşürülmesiyle olsun Türkiye’ye gelecek olsanlar yabancı insanlar değildir, bu memleketin insanlarıdır. Bu süreçten beklentisi olan Kürt yoksul ve emekçi, halkının evlatlarıdır. Sadece “teslim olma” anlamı taşıyacak bir sürecin, sadece kişilerde değil bir bütün olarak Kürt halkında da bir karşılığı olmayacaktır. Savaştan uzaklaşma ve barışa ulaşma beklentisi dahi gerçekçi değildir. Zira silah bırakma sürecine dair önümüzde Suriye ve Rojava örnekleri bulunmaktadır. Sürecin nasıl zorla dayatıldığı, sonunda da silahların bırakılmasından ziyade yönünün tayin edilmesiyle sonuçlandığı ortadadır. Kürt silahlı güçleri Ahmet eş-Şara’nın tekfirci mezhepçi çetelerinden derlenmiş sözde bir orduya entegre edilerek,

bölgede sömürgeci ve emperyalist güçlerin (İsrail’e dokunmamaya adeta yemin etmiş olan!) hakimiyetine sokulmuştur. Şimdi gündemdeki silahlar Irak’tadır. Irak adım adım İran’a karşı emperyalizmin ve işbirlikçi Arap rejimlerinin savaş alanına dönüştürülmek istenirken, PKK’nın silahlarının da bu doğrultuda yönlendirilmek isteneceği bellidir.

Başka halklara karşı Türk-Kürt ittifakına hayır! Emperyalizme, sömürgeciliğe ve Siyonizme karşı tüm halkların ittifakına evet!

Bu bağlamda hem iktidar cephesinde hem de Öcalan başta olmak üzere Kürt hareketi saflarında bir çözümünden ziyade bir Türk-Kürt ittifakı kavramı öne çıkıyor. Erdoğan’ın dilinde bu yaklaşım sıklıkla Türk-Kürt-Arap ittifakına dönüşüyor. Bölgenin diğer büyük sakini olan

İran halkının itina ile dışarıda bırakılması, üstelik bu halk emperyalizmin ve Siyonizmin saldırısı altındayken bunun yapılması hiç de hayırlı değil. İktidarın dilinde ittifak kavramı tarihte Türk ve Kürt askerlerinden oluşan ordularla yapılan fetihlere referanslarla dolduruluyor. Özel olarak Yavuz Sultan Selim referansları ise içeride mezhep fitnesi kışkırtırken dışarıda hedefe İran’ı koyuyor. Bu içerik, süreci en baştan sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarları temelinde bir “petrol açılımı” olarak tanımlamamızı da haklı çıkarıyor. Gözünü başta Irak Kürdistan’ı petrol ve enerji kaynaklarına dikmiş olan sömürgeci burjuvazi bu “petrol açılımı” ile ancak işbirlikçi Kürt burjuvalarına, toprak ve petrol ağalarına paylaşımdan pay teklif edebilir. Kürt yoksul halkının payına ise petrol kavgasında asker olmak yani yine savaş ve kan düşecek-

tir. Bu kanlı fatura hiç şüphesiz Türk yoksul, işçi ve emekçilerine de ödetilecektir.

Kürt sorununun çözümünden vazgeçilemez! Sömürgeciliğe, emperyalizme, Siyonizme teslimiyet kabul edilemez!

Türk-Kürt ittifakı açıkça ulusların ve dillerin tam eşitliğine dayandırılmadan, Kürt sorunu çözülmüştür demekle Kürt sorunu çözülmüş olmaz. Türk-Kürt ittifakı sömürgeciliğe, emperyalizme ve Siyonizme karşı konumlandırılmadan, dolayısıyla da Türk-Kürt ittifakı Arap ve İran halklarını da kapsayacak şekilde tanımlanmadan halklar arasındaki barış tesis edilemez. Kürtlerle barış emperyalizme, Siyonizme ve sömürgeciliğe teslimiyetin değil onlara karşı mücadelenin kalıdıracı olmalıdır.

Zirveden talimatları aldılar, NATO’culukta gaza bastılar!

NATO zirvesinin ardından iktidar NATO’culukta gaza bastı. NATO zirvesinden önce İstanbul Boğazi’nde NATO deniz karargâhı ile Türkiye’de yeni bir NATO kolordusu kurulacağı duyurulmuştu. Bu çalışmalar da hızla devam ediyor. İstibdadın ve temsil ettiği sermaye gruplarının bu hizmetler karşılığında ağızını sulandıran alan ise silah pazarı. NATO’nun Rusya’ya karşı savaşında büyük bir pazar gören istibdad rejimi buradan pay kapabilmek için NATO’culukta ABD’yi, İngiltere’yi,

Almanya’yı bile solladı. Geçmiş dönemde Ukrayna ve Rusya arasında arabuluculuk iddiasında bulunan Erdoğan, direksiyonu hızla Ukrayna’ya doğru kırdı. Tüm dünyaya Ukrayna’nın NATO üyeliğini hak ettiğini ilan etti.

Erdoğan NATO’culuğu abarttı: Ukrayna’nın NATO üyeliğini savunmak nükleer savaşa davetiye çıkarmaktır!

Erdoğan, Ukrayna’nın NATO

üyeliğini hak ettiğini söylemesi öyle basit bir destek açıklaması değil. Ukrayna’nın NATO’ya üye olması demek, NATO’nun Rusya’ya karşı yürüttüğü vekalet savaşının resmileşmesi ve bu bağlamda nükleer savaşa kadar tırmanması demek. Erdoğan, Ukrayna’nın NATO kuklası başkanı Zelenski’den büyük takdir görse de, NATO’nun emperyalist savaşına bu derecede angaje olmanın iler tutar bir yanı yoktur.

Baykar ve Leonardo’dan NATO’cu ve Siyonist dostu ortaklık

NATO pazarına girmek öyle kolay değil. NATO’ya resmen üye olmak da İncirlik ve Kürecik üsleri de yetmiyor. Ukrayna cephesinde yapılan NATO’culuk şovları da işe yaramıyor. Rusya’dan alınan S400 hava savunma füzelerinin işlemez halde depoya kaldırılması ya da üçüncü ülkelere satılması bile yeterli görülüyor. Em-

peryalistler Türkiye’nin NATO üyeleri ve İsrail çıkarları aleyhinde en ufak bir eyleme girişmeyeceğinin mutlak garantisini istiyorlar. Erdoğan, damadı Selçuk Bayraktar’ı NATO’nun ana tedarikçilerinden Leonardo şirketiyle ortak yaparak yeni bir adım daha atıyor. Leonardo şirketi aynı zamanda İsrail’in de önemli tedarikçilerinden olan, soykırım suçlusu bir şirket ve Filistin halkının boykot listesinin üst sıralarında yer alıyor. Bu şirketle ortak olmak bile başlı başına anlamlı. Ancak İtalyan devleti ortaklığa izin vermek için, üretilen ve satılan silahların NATO müttefikleri ve İsrail aleyhine kullanılmayacağı garantisinin altına da imza attırdı.

İstibdad NATO’nun savaşları için silahlanırken emperyalizme ve Siyonizme karşı silahsızlanıyor!

Türkiye sadece NATO pazarına silah satışı yapmıyor. Aynı

zamanda S400’leri devreden çıkartırken NATO mamulü hava savunma sistemlerini ve savaş uçaklarını ithal etmeye yönelik birbiri ardına yeni anlaşmalar yapmanın peşinde koşuyor. Trump’ın Türkiye’ye F35 savaş uçaklarının ve uçak motorlarının satılması üzerine yaptığı açıklamalarda, İsrail’i ima ederek, “kime neyi satacağımı bana kimse söyleyemez” tarzı konuşması akılları karıştırmamış. İstibdadın İsrail’le kayıkcı kavgasının bir parçasıdır bu. ABD ve NATO silahlarını kuşanıp S400’leri depoya kaldırmak ya da üçüncü ülkeye göndermek, İsrail’e karşı kullanılabilecek yegane silahları gömmek ve Siyonizme fiske vurmayacağını dünyaya ilan etmek demektir. İstibdad rejiminin NATO’culukta gaza bastığı, Amerikan muhalefetine de NATO’ya dilekçeler yazmaya devam ettiği bir ortamda NATO zilletini reddetmek bir kez daha işçi sınıfının bağımsız sınıf siyasetinin üzerine düşüyor.

Batı Asya'da savaşın ölçeği büyüyor: Emperyalizm stratejik bir yenilginin eşiğinde

ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin, harp tarihinde az görülecek bir alçaklıkla, müzakereler sürerken sürpriz bir saldırı ile başlattığı İran savaşı altıncı ayına girmiş bulunuyor. Bu savaştan emperyalizm ve müttefiklerinin, nükleer silahlara başvurmaksızın zaferle ayrılması gitgide daha da zorlaşıyor. Son haftalarda yaşanan gelişmelerle savaşın ölçeği büyürken, emperyalizm ve müttefikleri bu kadar geniş bir cephede savaşı sürdürmekte daha da zorlanıyor. Körfez bölgesinin tamamına ek olarak Irak ve Ürdün gibi ülkeler, savaşın en başından beri parçası olmuştu. Şimdi, İran'ın yeni hamlesi ile savaşın sathı daha da genişliyor. Emperyalist basının amiral gemisi sayılabilecek *New York Times*'in 1 Ağustos tarihinde yayınladığı bir haber, İran'ın savaşın ölçeğini büyütme hamlesini son ateşkes sırasında planlayıp müttefikleriyle görüştüğünü aktarıyor. Bu taktiğin başarılı olduğuna dair ilk veriler de ortaya çıkıyor.

Hürmüz, Babülmendeb, Süveyş... Emperyalizmin boğazını sıkı savaşı

Lübnan'da Hizbullah, savaşın başından itibaren İsrail'e karşı ikinci bir cephe açmıştı. Şimdi buna yeni cephe ekleniyor. Özellikle, savaşın ilk aşamasında nispeten kenarda durmuş olan bir başka İran müttefiki, Yemen'in kuzeyini kontrol altında tutan Ensarullah'ın (Husiler) 20 Temmuz'da Babülmendeb Boğazı'nı Suudi Arabistan'ın ticaretine kapattığını duyurmasıyla savaşta yeni bir aşamaya geçildi.

29 Temmuz'da, biri ABD menşeli iki tanker, Mısır'ın Dimyat kentinde insansız hava araçlarıyla vuruldu. Ensarullah bu saldırıyı düzenlemediğini belirtse de, bu saldırıyla savaş ilk kez Mısır'a da sıçramış oldu. Ensarullah'ın Babülmendeb'i kapatmasıyla, Hürmüz Boğazı ile birlikte Suudi Arabistan'ın Asya ülkeleriyle ticaret için kullanabileceği iki ana kanal da kapatılmış oldu. Geriye kalan tek alternatif, gemilerin ters istikamette yola çıkması, Süveyş Kanalı'ndan geçip neredeyse bir dünya turu yaptıktan sonra Asya'ya ulaşması. Yani Suudi Arabistan ekonomisinin can damarları tehlike altında. Bunun, savaş sebebiyle 2026'nın ikinci çeyreğinde ekonomisi yüzde 4,8 küçülen Suudi Arabistan için büyük bir darbe olduğuna şüphe yok.

Ensarullah'ın yanı sıra, Irak'taki Kuvvet el-Haşd eş-Şaabi

(Halk Seferberlik Güçleri) çatısı altında hareket eden İran müttefiki güçler de savaşa daha aktif biçimde müdahil olmaya başladı. 26 Temmuz'dan itibaren, Suudi Arabistan'ın petrol üretiminin önemli kısmının geldiği doğu bölgelerine (yani Basra Körfezi'ne yakın olan bölgelere) saldıran grupların Suudi Arabistan'ın petrol şirketi Aramco'nun Abkayk tesisleri başta olmak üzere çeşitli önemli hedefleri başarıyla vurduğu, ortaya çıkan videolardan anlaşıyor. Ensarullah ve el-Haşd eş-Şaabi bu saldırılar ile bir yandan son dönemde Arap dünyasının temel gücü haline gelen Suudi Arabistan için savaşın bedelini artırırken, zaten bir petrol krizinin eşiğinde olan dünya ekonomisini de daha fazla zorlayabileceğini gösteriyor.

Emperyalist cephede çatlaklar: ABD, işbirlikçilerini bir türlü hizaya sokamıyor

Savaşın genişleyen sathına emperyalizm ve müttefikleri çeşitli cevaplar geliştirmeye çalışsa da, gitgide zor duruma düşüklere ve bir çıkış aradıkları da anlaşıyor. Bir yandan çeşitli askerî inisiyatiflerle, savaşa doğrudan müdahale eden Ensarullah ve el-Haşd eş-Şaabi'ye cevap üretmeye çalışıyorlar. 28 Temmuz'da Suudi Arabistan ve ABD kuvvetlerinin ortak bir operasyonla Irak'ta el-Haşd eş-Şaabi güçlerini hedef alması, bunun bir vechesiydi. Ensarullah'a karşı, gerekirse bir kara savaşına hazırlanıldığını basına sızdıran Suudi Arabistan'ın yeni bir koalisyon örgütlemeye girişmesi de bir başka vechesi

rin, sathı genişleyen savaşta emperyalizm ve müttefikleri için bir çözüm olmayacağını hem Suudi Arabistan hem de bizzat ABD farkında. 2 Ağustos'ta ABD emperyalizminin başı Donald Trump'ın (bir kez daha) İran'a saldırıları bir süre durdurduğunu açıklamasından önce, Suudi Arabistan'ın fiili lideri Muhammed bin Salman'ın bizzat Trump'ı arayarak, savaşın daha fazla yayılmasını istemediklerini söylediği aktarılıyor. Yani İran'ın müttefiklerinin sahneye çıkmasıyla genişleyen savaş, hedeflenen caydırıcılığı şu aşamada başarıyla sağlıyor.

Dahası, savaşın yayılmasına dair kaygıların sadece Suudi Arabistan'dan ya da Körfez'in Arap ülkelerinden gelmediği de ortada. Hava savunma sistemleri başta olmak üzere, stratejik bir dizi mühimmat stoğu hızla eriyen ABD, bölgedeki güçlerini ve müttefiklerini etkili biçimde korumakta gitgide daha fazla zorlanıyor. Temmuz ayında İran'ın Ürdün'deki ABD üslerine düzenlediği ve en az üç ABD askerini öldürüp onlarcasını yaraladığı füze saldırıları, ABD savunma sistemlerinin azalan kapasitesinin bir işaretiydi. ABD ordusunun (sorumluluk alanı Türkiye ve İsrail'i de kapsayan) Avrupa Komutanlığı'nın başı General Alexis Grynkewich'in 1 Ağustos günü basına sızan ve elindeki donanma gücünün İsrail'i korumak için yeterli olmadığı açıklaması, bu açmazın en son işaretlerinden birisi. Bu açmaz, ABD emperyalizmini İran savaşında stratejik ölçekte bir yenilgi ihtimali ile karşı karşıya bırakıyor.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı İran'ın yanındayız! ABD ve İsrail'in yenilgisi için NATO'dan çık NATO'yu yık!

ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin bu savaştan yenilgiyle çıkması, Türkiye ve diğer Batı Asya ülkeleri başta olmak üzere tüm dünya emekçilerinin çıkarıdır. İran'ın ve müttefiklerinin, ABD, İsrail ve onların vekilliğini yapan güçlere karşı yürüttüğü haklı vatan savunmasının zaferi, tüm emekçi halkımızın ortak dilegidir. Fakat bir NATO ülkesi olan, dahası İncirlik ve Kürecik askerî üslerini barındıran ülkemizin emekçilerine düşen, sadece oturup emperyalizmin yenilgisini ummak değildir. Emekçi halkımızın eli kanlı düşmanı olan NATO'dan çıkıp, NATO'yu yıkmak için mücadeleye girişmek, dahası Türkiye'nin Batı Asya'da vatan savunan kardeşlerimize karşı girişilecek herhangi bir koalisyona katılmayan tek Arap ülkesinin Birleşik Arap Emirlikleri olduğunu da, BAE'nin Suudi Arabistan'dan kopup İsrail'le stratejik ittifaka girişme sürecinde önemli bir veri olarak not etmek gerekir. Fakat bu yeni hamlele-

Armağan Tulun

301 kadın, tek bir gerçek: Öz savunma örgütlenmeleri yaşatır

Kadın cinayetlerine ilişkin açıklanan veriler soğuk bir rakam, istatistik değil. O veriler hayattan koparılmış kadınları ve kadınlara yönelik ayrımcılığı körükleyen cezasızlık düzeninin ağır faturasını gösteriyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun açıkladığı rapora göre, 2026'nın ilk altı ayında erkekler 150 kadını öldürdü, 151 kadın ise şüpheli şekilde ölü bulundu. Yılın yalnızca 181 gününde en az 301 kadının yaşamı erkek şiddetinin ve karanlıkta bırakılan ölümlerin konusu oldu.

Öldürülen 150 kadının 95'i evli olduğu, birlikte olduğu, boşandığı ya da ayrıldığı erkek tarafından öldürüldü. Tüm akrabalarını ve tanıdıklarını değil, sadece babası, oğlu ve kardeşini dahil ettiğimizde öldürülen her 4 kadından 3'ünün en yakınındaki erkekler tarafından yaşamdan koparıldığını görüyoruz. Kadınları değil, sadece aileyi merkeze alan ve kadınları toplumun dışına itip eve hapsedmeye çalışan politikaların ortasında, kadınların %61'i "güvenli liman" diye sunulan evlerinde öldürülmüş durumda.

Koruma mekanizmaları ise çoğu zaman kâğıt üzerinde kalıyor. Öldürülen en az sekiz kadının 6284 kapsamında koruma veya tedbir süreci vardı. On beş kadın adli sicil kaydı bulunan erkekler tarafından öldürüldü. Kadınlar şikâyetle bulunmalarına, boşanma sürecine girmelerine, uzaklaştırma kararı almalarına rağmen korunmuyor. Cezasızlık, failleri cesaretlendirirken, bu düzen kadınlara "kendi başının çaresine bak" diyor. Üstelik şiddet yalnızca kadını hedef almıyor. Kadın cinayetlerinin üçte birinde kadının yanında bulunan bir kişi de bu 6 ayda ya öldürüldü ya da yaralandı; çocuklar, anneler, kardeşler, arkadaşlar ve komşular da erkek şiddetinin hedefi hâline geldi.

Koruma kararlarının gölgesinde göz göre göre şiddet, saldırı anında tek başına olmadığı hâlde yaşamını yitiren kadınlar... Burada bir kere daha durup düşünelim.

Madende, tersanede, inşaatın tepesinde, fabrikada, işyerinde de kazalar, iş cinayetleri neredeyse her zaman göz göre göre gelmiyor mu? Orada da çoğu zaman yalnız değiliz, tek başımıza çalışmıyoruz ama yanı başımızdaki arkadaşımız her zaman engel olamıyor o iş cinayetine, hatta belki de onunla birlikte alıyor sermayenin kâr hırsı canımızı. Ama bazen de durabiliyoruz karşısında. Ve burada tesadüf olmayan bir durum söz konusu. İş cinayetlerinin en fazla yaşandığı sektörlerin, işyerlerinin ortak özelliği örgütsüzlük, işçinin işçi sağlığı ve iş güvenliği koşulları üzerinde söz sahibi olamadığı, sermayenin orman kanunlarının hüküm sürdüğü yerler olması. Ama örgütlü olduğumuzda, iş değişiyor. Yanı başımızdaki arkadaşımızın bizi iş cinayetiyle sonuçlanabilecek bir kaza anında korumasına bile gerek kalmadan daha başından alınan tedbirlerle önlem almış oluyoruz.

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri için de aynı durum geçerli. Nasıl örgütsüz olduğumuzda işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili yasalar, yönetmelikler orada dururken işçiler çalışırken ölüyorsa, örgütsüz olduğunda 6284 sayılı kanun orada dururken kadınlar erkek egemenliğinin gadrine uğrayıp yaşamını yitiriyor. İşte bu yüzden biz kadına yönelik şiddet karşısında öz savunma örgütlenmelerini kuralım, haklarımızla birlikte yaşamlarımızı da savunalım diyoruz.

Şiddet anında öz savunma haktır ama onu örgütlü bir şekilde yapmak, kadının bu tehdit karşısında arkasında, şiddet tehdidini savuran erkeğin de karşısında örgütlü bir güç bulması demektir. Ve öz savunma örgütlenmelerinin anlamı sadece şiddeti şiddet anında savuşturmak için örgütlü bir şekilde fiziksel güç kullanmaktan ibaret olmayacaktır. Şiddet tehdidi ortaya çıktığında nasıl hareket edileceğini, kadının nerede güvenli bir şekilde barınabileceğini, varsa aynı şiddete maruz kalabilecek çocukların nasıl korunacağını kolektif bir şekilde planlamaktır. Kadının işyerinden ücretli izin, vardiya değişikliği gibi ne tür şeylerin talep edileceğini, örgütlü bir işyerinde çalışıyorsa, sendikasıyla birlikte önceden belirlemektir. Kadın açısından pratik faydalarının ötesinde, yalnız olmadığını bilmesini, şiddet tehdidi karşısında daha güçlü ve daha kararlı durmasını, daha güvende hissetmesini sağlayacaktır.

Öz savunma örgütlenmeleri kurma mücadelesi, fabrikalarda toplu iş sözleşmelerine hukuki destek ve geçici barınma gibi önlemlerin girmesi mücadelesi ile birleşecektir. Şiddet gören kadına yalnızca "evden ayrıl" demenin anlamı olmaz. Gidecek evi, geçinecek geliri ve çocuğunu bırakacak güvenli bir yeri yoksa kadın nasıl yeni bir hayat kuracak? Bu nedenle öz savunma örgütlenmeleri kurma mücadelesi aynı zamanda her kadına güvenceli iş, eşit ücret, ücretsiz kreş, güvenli konut mücadelesi ile birlikte yürüyecektir. İşte bu nedenle kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin de öncüsü emekçi kadınlar olmalıdır. Öz savunma örgütlenmeleri kurma mücadelesi de, eşit işe eşit ücret için, kreş hakkı için, güvenceli bir iş için verilen mücadeleler de olduğu gibi emekçi kadınların ellerinde yükselcektir.

Sınıf Belleği

İşçi sınıfının neferi, dünya devriminin önderi: Lev Trotskiy

İşçi sınıfı öyle bir sınıftır ki en keskin zihinleri, en yetenekli gençleri tüm insanlığı özgürleştirecek olan büyük kavgasına çeker. Taşrada varlıklı bir çiftçinin oğlu bile işçi sınıfının kızıl bayrağı altında mücadele edip bayrağı en ön safta taşıyabilir ve o bayrağın altında son nefesini verebilir. İşte Lev Davidoviç Trotskiy, tarihin en büyük işçi devriminin iki önderinden biri olarak, 21 Ağustos 1940'ta son nefesini verene kadar sosyalist dünya devriminin zaferi için mücadele ederek işçi sınıfının sadık bir neferi, sadık bir önderi olmuştur.

“İşçileri bulmalıyız ve işe koyulmalıyız”

Trotskiy 17 yaşındayken devrimci olmaya karar vermiş, 18’inde Marksizmi benimsemişti. Ellerinde kendilerinden önceki Rus devrimcilerin hatalarından çıkardıkları dersler ve Rusçaya çevrilmiş birkaç Marksist klasik kitaptan fazlası yoktu. Fakat artık zaman gelmişti. “Harekete geçmeliyiz!” diyordu çevresindeki genç devrimci grubuna. “Nereden başlayacağız?” diye sorduklarında, genç Lev Davidoviç “İşçileri bulmalıyız, kimseyi beklememeli, kimseye sormamalıyız, sadece işçileri bulmalıyız ve işe koyulmalıyız.” cevabını vermişti. İşte o günden itibaren de son nefesine kadar devrimci Marksizme sadık kaldı ve işçi sınıfının dünya devrimi için mücadele etti.

26 yaşında Petrograd İşçi Sovyeti’nin başkanı

Bu adanmışlıkla yola koyulan Trotskiy, bir yandan ülkedeki işçileri sosyalist harekete kazanmaya çalışırken, bir yandan da ülkedeki sosyalist hareketin tek bir siyasi program altında bir araya gelmesi için çabalıyordu. Baskıcı Çarlık rejimi ise sayısız dava, tutuklama, sürgün ile Trotskiy’in peşini bırakmıyordu. Bu adanmışlığı ve onunla yanında kitleleri etrafında toplayabilen sayısız yeteneği, onu 26 yaşında 1905 Petrograd İşçi Sovyeti’nin başkanlığına taşıdı.

Sonraki yıllarda Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi içindeki bölünmelerde Lenin’le ayrı düştü. Fakat 1917 yılı geldiğinde yolları tekrar keşişti. Trotskiy devrimin zafere ulaşması için işçi sınıfının öncüsünü devrimci bir disiplin altında bir araya getirmek gerektiğini ve bunu da Lenin’in Bolşevik Partisi’nin yapabileceğini kavramıştı. Yoldaşlarıyla birlikte Bolşevik Partisi’ne katıldı. O, daha 1905 yılında geri kalmış ülkelerde işçi sınıfının, burjuvazinin “demokratik” görevlerini de üstlenerek iktidara yürüyebileceğini ortaya koymuştu. Rusya şimdi tam da bu yola girmişti.

Ekim devriminin askeri lideri, Kızıl Ordu’nun kurucusu

O görkemli Ekim günlerinde Lenin ile yan yana, insanlık tarihinin en büyük işçi devriminin mimarların-

dan biri ve askeri lideri oldu. Devrim ülkesinin dışişleri bakanı olarak gizli anlaşmaları ifşa ederek emperyalistlerin maskesini düşürdü, dünya savaşının arkasındaki kirli emelleri tüm dünya halklarına duyurdu. Devrim zaferinden sonra ne eski hâkim sınıflar ne de emperyalist haydutlar durmuştu. Trotskiy devrimi savunmak için Kızıl Ordu’yu sıfırdan kurdu. Cepheden cepheye koştu, emperyalistlerin desteklediği Beyaz orduları yenilgiye uğrattı. Tüm bunlar olurken, Lenin’le birlikte Komünist Enternasyonal’in kuruluşuna önderlik etti. Devrimin kaderini yalnızca Rusya’nın sınırları içinde görmüyordu. Çünkü sosyalizm tek bir ülkenin sınırlarına hapsedilemezdi.

Bürokrasiye karşı Dördüncü Enternasyonal

Lenin ve Trotskiy önderliğinde Bolşevik Partisi, Rusya’da devrimin zaferini sağlamlaştırmıştı. Ama ne yazık ki devrimin diğer ülkelere yayılması bu aşamada sonuçsuz kalmıştı. Üstüne bir de Lenin’in erken ölümü geldi. Rusya gibi geri bir ülkedeki devrimin tecrit olmasının dolaysız ürünü olan bürokrasi şimdi siyasal olarak güç biriktirmeye başlıyordu. Bu bürokrasi Stalin önderliğinde kendi ifadesini bulmuştu ve Sovyetler Birliği’ni adım adım dünya devrimi hedefinden uzaklaştırıyordu. “Tek ülkede sosyalizm” tahrifatına karşı Trotskiy, Sol Muhalefet’i kurarak devrimci

Marksizmi devrimin topraklarında savundu.

Trotskiy bu rauntta bürokrasiyi alt edemedi. Sürgüne gönderildi. Yolu Türkiye’de Büyükağa’ya düştü, oradan da Meksika’ya. Komintern’in bürokrasi eliyle işlevsizleştirildiğini görerek 1938’de “hayatımın en önemli işi” dediği Dördüncü Enternasyonal’i kurdu ve bir avuç kadroyla dünya devriminin tarihsel yükünü sırladı. Dördüncü Enternasyonal’i o kadar önemli görüyordu çünkü, işçi sınıfı politik bir devrimle bürokrasiyi yerle bir etmezse, o bürokrasinin en nihayetinde kapitalizmi yeniden inşa edeceğini adı gibi biliyordu. Nitekim öyle de oldu. 20. yüzyılın “ulusal sosyalizm”leri, yozlaşmış bütün işçi devletleri birer birer kapitalizme teslim oldu. Dışarıdan bir işgalle de değil, kendi bürokrasilerinin kapitalizmi yeniden inşa etmesiyle oldu bu.

Trotskiy eşsiz bir rehber

20 Ağustos 1940’ta dünya devriminin bu büyük önderi, Stalinist bürokrasinin bir ajanı tarafından

suikasta uğradı. Başından büyük bir darbe alan Trotskiy, 21 Ağustos’ta hayatını kaybetti. Sovyet bürokrasisi de, emperyalistler de rahat bir nefes almıştı. Rahat bir nefes almışlardı belki ama Trotskiy’in canını almak Trotskiy’in peşinden koştuğu fikirleri de öldürmek, onun bıraktığı mirası yok etmek anlamına gelmiyordu.

Onun mirası kitap sayfalarının arasında değildi. Arşivlerden adı, fotoğraflardan bedeni de silinse, Sovyetler Birliği’nin her bir karışında onun izi vardı. O ölse de, devrimci Marksizmin bayrağı ardından gelenlerinin ellerinde dimdik kalmaya devam edecekti.

Şimdi kapitalizm milyarlarca insanı yokuşa ve sefaletle sürüklerken, emperyalizm dünyayı büyük bir savaşın eşliğine getirirken, faşizm ve barbarlık tehlikesi yeniden yükselirken, Trotskiy bizim için eşsiz bir rehber olarak önümüzde duruyor. Trotskiy’in bitiremediği işi biz bitireceğiz! Sosyalist dünya devrimini zafere ulaştıracağız!

Yaşasın Trotskiy! Yaşasın dünya sosyalist devrimi!

Ege’nin öteki yakasında, EEK kampı emperyalizme karşı enternasyonalizm şiarını yükseltti

13-19 Temmuz 2026 tarihlerinde, Devrimci İşçi Partisi’nin Yunanistan’daki kardeş örgütü EEK’in (İşçilerin Devrimci Partisi), geleneksel yaz kamplarının 20’ncisi, Rovies kasabası yakınlarında gerçekleşti. Her sene olduğu gibi Devrimci İşçi Partisi’nin de temsil edildiği kampa, Fransa’dan ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) ve Finlandiya’dan MTL’nin (Marksist İşçi Birliği) yanı sıra Burkina Faso’dan da militanlar katıldı. Rusya’dan OKP (Birleşik Komünist Partisi), Arjantin’den Piquetero Partisi ve Polonya’dan militanlar ise kampa desteklerini

görüntülü ya da yazılı mesajlarla iletiler.

Kampın açılış konuşmasını, EEK Genel Sekreteri Savas Mihail-Matsas yoldaş yaptı ve dünyada yükselen emperyalist teröre ve faşizm tehlikesine dikkat çekti. Emperyalizmin saldırısı altında olan İran, Filistin, Lübnan, Küba, Venezuela ve Sahel bölgesi ülkelerine tereddütsüz desteklerini ifade ederken, emperyalizme karşı enternasyonalist devrimci mücadelenin önemini vurguladı. Kampın devamında da, EEK adına bir dizi konuşmacı önemli katkılarda bulundu. NATO karşıtı mücadeleden 1944’te Nazilerin kurşuna dizdiği 12 Trotskist militan dahil 200 komüniste, Çin’in detaylı bir analizinden ülke raporlarına kadar çok geniş bir yelpazede önemli sunumlar yapıldı. Özellikle farklı bölgelerde çok çeşitli alanlarda mücadele yürüten sekiz EEK’li yoldaşın sırayla söz alarak partilerinin yürüttüğü mücadeleleri anlattığı oturum dikkat çekiciydi.

Anti-emperyalist mücadelenin ön cephelelerinden biri haline gelen Batı Afrika’dan, Burkina Fasolu militanların kampa katılımı özel bir önem taşıyordu. Emper-

yalizmin ve işbirlikçilerinin şehit ettiği Burkina Fasolu devrimci önder Thomas Sankara’nın siyasi mirasını sahiplenilen militanlar, kamp sırasında Burkina Faso’da, Nijer’de, Mali’de emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin, Filistin’de, Lübnan’da ve İran’da emperyalizme ve Siyonizme karşı direnişten ayrı görülemeyeceğine dair bir konuşma yaptı. Bu konuşma sırasında ve bütün kamp boyunca, Burkina Faso bayrağı da Filistin bayrağının yanında, devrimci Marksistlerin kampında dalgalanıyordu.

Devrimci İşçi Partisi de biri Temmuz ayının başında İstanbul’da gerçekleşen NATO karşıtı etkinliklere, diğeri ise partinin işçi sınıfı içerisinde yürüttüğü çalışmaya odaklanan iki ayrı sunumla kampa katkıda bulundu. NATO karşıtı faaliyete dair yaptığımız sunumda, hem 4 Temmuz’da gerçekleşen ve yirminin üzerinde ülkeden katılımcının hazır bulunduğu uluslararası konferansın, hem de 5 Temmuz günü EEK’in yanı sıra Filistin’in tarihi direnişinin temsilcilerinin katılımıyla Birleşik Metal-İş Gebze 1 No’lu şubenin ev sahipliğinde

düzenlediğimiz etkinliğin tecrübesini paylaştık. Türkiye solunun anti-emperyalist reflekslerini gitgide yitirdiği, 7-8 Temmuz’da NATO’ya karşı yürütenlerin 9 Temmuz’da NATO’cu patron partilerinin peşine takılmakta beis görmediği bir ortamda, bölgemizin ve dünyanın devrimcileri ile birlikte hem de işçi sınıfının içerisinde yükselttiğimiz bu anti-emperyalist sesin önemini vurguladık.

Devrimci İşçi Partisi’nin sınıf içinde örgütlenmesine dair yapılan sunum ise partinin 3. kongresinin aldığı stratejik mevzilenme kararına ve tarihsel bağlamına odaklandıktan sonra bu yolda atılan henüz mütevazı, fakat büyük öneme sahip adımları katılımcılara aktardı. HT Solar’dan Chen Solar’a, Smart Solar’dan Polonez’e kadar Devrimci İşçi Partisi’nin önemli bir rol oynadığı mücadelelerden kesitler katılımcılarla paylaşıldı. DİP’in yükselttiği NATO’ya karşı genel grev şiarının da bu bağ-

lamdaki önemi vurgulandı. Her iki sunum da dinleyicilerden çok olumlu tepkiler alırken, katılımcılar özellikle DİP’in işçi sınıfının bağrında yürüttüğü mücadeleye dair çeşitli sorular sordu. Gerçek gazetesinin Temmuz sayısı ve Devrimci Marksizm dergisinin yıllık özel İngilizce sayısı olan *Revolutionary Marxism*’in 2026 sayısı da kamp boyunca bir stantta satışa sunuldu.

EEK’in 20. yaz kampı farklı ülkelerden devrimcileri şahsen veya çevrimiçi yöntemlerle bir araya getirerek sadece Yunan kardeş partimizin değil, uluslararası devrimci Marksist hareketin bir bütün olarak inşasına da olumlu bir katkı yapmış, hepimizi yakın geleceğin zorlu mücadelelerine hazırlamış oldu.

Avrupa

İtalya işçi sınıfı Faslı şehidi için kavgaya giriyor

19 Temmuz günü, İtalya'nın Bolonya şehrinin emekçi mahallelerinden Pilastro'da polisler, Faslı Abdülrahim Fakir'i acımasızca katletti. Kısa sürede internette yayılan görüntüler, birçok kişiye 2020 yılında Amerikan polisinin katlettiği siyahî George Floyd'u hatırlattı. Aynı, "nefes alamıyorum" demesine rağmen polisin boynuna basmaya devam ederek öldürdüğü Floyd gibi, Abdülrahim'in de polis boğazına basarken "*Aiuto, aiuto, basta*", yani "İmdat, imdat, yeter" diye seslendiği görülüyor. Bu çırpınışa rağmen Abdülrahim'in boğazına basmayı sürdüren polis ise, umursamadan bu gencecik insanı katlediyor.

Bu cinayet, en azından iki açıdan İtalyan işçi sınıfını ayağa kaldıracak nitelikteydi. Birincisi bizzat Abdülrahim'e dair. Son yıllarda küçük bir dükkân işletmeye başlasa da Abdülrahim, tam anlamıyla örgütlü işçi sınıfının içinden geliyor. Aktarılanlara göre, son yıllara kadar Abdülrahim lojistik sektöründe çalışan ve

ülkenin en militan sendikalarından olan S.I. Cobas'ta örgütlü bir işçiymiş. Dahası, cinayetin işlendiği Bolonya da oldukça özel bir yer. Şehir, merkezindeki binaların rengine ek olarak, yüzyılı aşkın süredir işçi hareketinin ve devrimcilerin burada sahip olduğu güç sebebiyle "kırmızı şehir" olarak anılıyor. Bu şehrin en ünlü siyasî vakalarından birisi ise, işçi sınıfı mücadelesine omuz vermiş gencecik bir militan olan Francesco Lorusso'nun 1977'de polisin açtığı ateşle öldürülmesi ve bu cinayete karşı gelişen devasa eylemler ve grevler. Lorusso'yu öldüren kurşunların duvardaki izleri, şehir halkının şehidini unutmama kararlılığının bir nişanesi olarak, hâlâ bir camın arkasında muhafaza ediliyor. İşte örgütlü işçi sınıfının içinden gelen Abdülrahim'i böylesi bir kentte katletti İtalyan polisi.

Beklenebileceği üzere, Bolonya, işçi sınıfının önderliğinde polis cinayetine güçlü bir cevap verdi. Abdülrahim'in de içinden geldiği lojistik sektöründe, Faslı işçileri

yoğun olarak örgütleyen S.I. Cobas sendikası, Interporto adıyla bilinen devasa dağıtım merkezini 24 saat süren bir grevle bloke ederek, saflarından çıkan Abdülrahim için şalter indirdi. Şehirde ise polis şiddetine rağmen on binlerin akın ettiği devasa eylemler düzenlendi.

Eylemlerdeki büyük pankartlardan birinde, "Fakir için adalet – devletin ve patronların şiddetini ortadan kaldıralım" yazması, Fakir'e sahip çıkan on binlerin, patronlara karşı işçi sınıfının saflarından gelen bir şehit için toplandıklarının da farkında olduğunu gösteriyor. Son

dönemde hem Filistin için hem de faşist Giorgia Meloni hükümetine karşı büyük atılımlar yapan İtalya işçi sınıfının Faslı şehidine militanca, kitlesel biçimde ve işçi sınıfının araçlarıyla sahip çıkması büyük bir umut. Abdülrahim'in öcünü, eli şaltete uzanan sınıf kardeşleri alacak.

Asya

Hindistan'da hamamböcekleri birleşince

Hindistan'da Delhi'de başlayıp ülkenin kalanına yayılan öğrenci eylemleri, Eğitim bakanının 25 Temmuz'da istifa etmesi ve hükümetin öğrencilerin diğer taleplerini de kabul etmesiyle şimdilik sona erdi. "Hamamböcekleri" ismini kullanan

gençlik hareketinin Delhi'de düzenlediği eylemlere on binlerce kişi katılırken, farklı şehirlerde de kitlesel gösteriler gerçekleşti. Özellikle başlarda polisin eylemleri zorla bastırmaya çalışmasıyla yaklaşık 150 eylemci hastaneye kaldırıldı.

Bunun yanında eylemleri durdurmak için Delhi'de yaklaşık 16 metro durağı geçici olarak kapatılırken, internet ve telefon hizmetleri de bir süre durduruldu. Tüm bu zorbalığa karşın gençler pes etmeyip önemli bir zafer kazandı.

Eylemleri tetikleyen olaylar, Mayıs ayında yaklaşık iki milyon öğrencinin katıldığı tıp fakültelerine giriş sınavının sorularının sızdırılması ile başladı. Sınavın iptal edilmesi ve ileri bir tarihte yeniden yapılacağına açıklanmasının üstüne bazı öğrenciler bu stresi kaldıramayarak intihar etti. Gençler arasında işsizliğin yaklaşık yüzde 15 olduğu Hindistan'da, bu olaylarla tetiklenen gençlik eylemleri de Hindistan Yüksek Mahkemesi başkanının daha

önce işsizleri kastederek "hamamböcekleri" demesine referansla hamamböcekleri adını kullanmaya başladı ve hatta iktidar partisinin ismine nazire yaparak, "Hamamböceği Halk Partisi" adında bir de parti kurdu. Hareketin talepleri arasında başta gelenler: Eğitim bakanının istifa etmesi, sınav sorularının sızdırılması konusunda bağımsız ve güvenilir bir yargı süreci, intihar eden öğrencilerin ailelerine tazminat, gözaltına alınan eylemcilerin serbest bırakılması ve haklarındaki adli sürecin durdurulması ve son olarak sınav sisteminde reforma gidilmesi idi. Bu talepler, bir yandan sınav sistemindeki skandalların bireysel ihmal ve suistimallerin ötesinde olduğunu anlaşıldığını gösteriyor.

İlk bakışta nispeten sınırlı sayıda genci etkileyen bir olayın ulusal düzeyde ve uzun süren bir eylemliliğe dönüşmesi, aslında gençliğin örgütlülüğe nasıl aç olduğunu da gösteriyor. Bu eylemliliğin, mahkeme başkanının yoksulları aşağılamak için kullandığı "hamamböcekleri" ismini seçmesi ise örtük bir sınıf bilincini ifade ediyor. Bunu sadece biz söylemiyoruz, istifa açıklamasında "gençliğin gayrimillî odaklara çekilmesinden korktuğunu" söyleyen Eğitim Bakanı da aslında bunu anlatıyor. Patron sınıfının korkusu bizim umudumuzdur. Bizler, örgütlü işçiler olarak, dünyanın dört bir köşesinde ayağa kalkan gençlere davalarımızın bir olduğunu göstermeli, onları sınıf mücadelesinde birleştirmeliyiz.

Avrupa

Almanya emekçileri yükselen faşizme meydan okudu

AfD'nin (Almanya için Alternatif Partisi) son yıllarda Almanya'da elde ettiği seçim başarıları, dünya genelinde Üçüncü Büyük Depresyon'un başlamasından bu yana faşist ve ön-faşist partilerin gösterdiği yükselme eğiliminin en dikkat çekici örneklerinden biri olarak öne çıkıyor. Parti, geçen yıl yapılan seçimlerde ikinci büyük parti konumuna yükselerek, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Almanya'da faşist ya da ön-faşist bir partinin ulaştığı en yüksek seçim sonucunu elde etmişti. Geçtiğimiz Temmuz ayında Eylül'de yapılacak yerel seçim-

ler öncesinde Erfurt'ta toplanan AfD kongresi, belli bir kitleye göz kırpmaya amacı güttüğünü düşündürecek bir şekilde, tam yüz yıl önce Nazi Partisi'nin ikinci kongresinin gerçekleştiği Weimar'dan 25 kilometre uzakta düzenlenmiş ve 1926 Weimar Kongresi'nin günü gününe yüzüncü yıl dönümüne denk getirilmişti. Söz konusu 1926 kongresinde Adolf Hitler, Hitler Gençliği örgütlenmesini başlatmış ve Nazi selamını ilk kez parti geleneği hâline getirmişti.

AfD'nin iki gün süren kongresi öncesinde, Almanya'nın farklı eyaletlerinden sendikalar, sol par-

tiler ve kitle örgütlerinin çağrısıyla binlerce gösterici, kongreyi protesto etmek üzere bir araya geldi. On binlerce gösterici, kongrenin düzenlendiği konferans merkezine giden otoyolları ve bağlantı yollarını oturma eylemleriyle trafiğe kapattı. Eyleme katılanlardan bazıları otoyol köprülerinden halatlarla sarkarken, bazıları ise kongreye giden trafiği kesmek amacıyla kendilerini tramvay raylarına sabitledi. Bu eylemler, faşizme karşı mücadelenin ancak kitlesel bir mücadeleyle başarıya ulaşabileceğini bir kez daha hatırlattı.

AfD'nin yükselişi aynı zamanda SPD (Sosyal Demokrat Parti), FDP (Özgür Demokrasi Partisi), ve Yeşiller Partisi'nden oluşan mevcut federal hükümetin izlediği politikalarla da ilişkili. Sosyal harcamaların kısıtlanması, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarının giderek tırpanlanması büyük öfke yaratıyor. Fakat bağımsız bir işçi sınıfı partisinin yokluğu, mevcut sisteme karşı geniş toplumsal hoşnutsuzluğun faşist partiler tarafından istismar edilmesine zemin hazırlıyor. Milyonlarca göçmenin ve göçmen kökenli emekçinin sınır dışı edilmesini açıkça savunan

AfD, faşist programın birçok unsuruna sahip olan fakat henüz kendi milis örgütlenmesine sahip olmayan, yani ön-faşist bir partidir. Partinin seçimlerde elde ettiği başarılar, çok sayıda neo-Nazi grubu ve faşist unsuru sığınmacı yurtlarına ve göçmenlere yönelik saldırılar gerçekleştirme konusunda cesaretlendirmektedir. Temmuz eylemleri, AfD ile mücadeleye hazır olan işçi sınıfı örgütlerinin ve gençliğin varlığını hatırlatarak tüm dünyadan anti-faşistlere güç vermiş ve faşizmin mezarını kazacak olanın yine her dilden ve her memleketten emekçiler olacağını hatırlatmıştır.

AKP'den sosyal güvenlik sistemine saldırı için sinsi adım: Orta Vadeli Program'ın sosyal güvenliği tasfiye planı için psikolojik hazırlık!

24 Temmuz 2026'da TBMM Genel Kurulunda kabul edilen kanun teklifiyle sosyal güvenlik devlet katkısı uygulamasına son verildi. Bu kanun değişikliği devletin SGK'ya verdiği parasal desteği ortadan kaldırmıyor, sadece muhasebeleştirilmesini değiştiriyor. Daha önce devlet her bir çalışan için devlet katkısı adı altında "prim" desteği veriyordu, şimdi SGK'nın açığını, merkezi bütçeden toplu olarak karşılayacak. Sonuçta devletten sosyal güvenlik sistemine verilen desteğin sadece adı değişecek "prim" değil "transfer" olacak.

"Ha Ali Veli ha Veli Ali" denecek bir durum değil. Böyle bir değişiklik laf olsun diye yapılmaz. AKP'nin yaptığı kanun değişikliğinin arkasında sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesine yönelik stratejik saldırının psikolojik hazırlığı var. Şöyle ki devlet desteği prim adı altında ödendiğinde bu primler SGK'nın geliri olarak kayda giriyor ve böylece SGK sanki daha az açık veriyormuş gibi gözüküyor. Bu şekilde 2024'ün finansman açığı sıfırlanmış gözüktü ve 2025'te ise

SGK yüzde 1'lik fazla verdi.

Eskiden "SGK'yı batırdılar biz kurtardık" propagandasından "SGK'da kara delik" propagandasına: Fatura yine işçiye, emekçiye, emekliye!

AKP emekli aylıklarının sefil durumda olmasına karşı yükselen tepkileri bastırmak hem de sosyal güvenlik sistemine saldırmak için SGK'da "dev bir kara delik var" propagandası yapmak istiyor. Kara deliğin suçunu tabii ki EYT'lilere atacaklar. Böylelikle bugün açlık sınırı 40 bin lira iken en düşük emekli aylığının 23.500 lira olduğu, ortalama bir emeklinin 27 bin lira aldığı bir yerde AKP iktidarı utanmadan emeklileri toplumun sırtındaki bir yük olarak gösterecek.

Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi İngiliz Mehmet'in işçi, emekçi ve emekli düşmanı Orta Vadeli Program'ının bir parçası!

Nihayet bu propagandanın ardından İngiliz Mehmet'in işçi, emekçi ve emekli düşmanı Orta Va-

deli Programı'nda yer alan Sosyal Güvenlik Sistemi'ni tasfiye ederek çalışanları özel emeklilik sigortalarına yönlendirecek saldırı programı devreye sokulacak.

Ülkenin kamburu sermaye sınıfıdır! Memleketi emeğiyle sırtında taşımış emekliler değil!

Emekliler ülkenin sırtındaki yük değildir. Ülkeyi emeğiyle alinteriyle sırtında taşımış, bel, boyun fıtıkları ve türlü meslek hastalıkları ile açlık sınırının altındaki sefalet aylıklarıyla, düşük ücretli işlerde çalışmaya devam etmek zorunda kalarak ve hastane kapılarında sürünerek bir emekli hayatı yaşamaktadır. Bu bir emekli hayatı değil cehennemdir! Ülkenin sırtındaki kambur sermaye ve onun iktidarlarıdır. SGK'dan emekliye ve halkın sağlığına giden paraya "kara delik" demek utanmazlıktır. Esas kara delik devlet hastanelerinde randevu bulmayı imkânsız hale getirip halkı özel sağlık kuruluşlarına yönlendiren ve SGK'dan sağlık sermayesine milyarlar akıtan vurgun düzenidir!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

SGK, adı üstünde bir sosyal güvenlik kurumudur. Kâr etme amacı gütmaz. Emeklilere ve halkın sağlığına bütçe ayırmak devletin görevidir!

SGK'dan özel hastanelere akıtılan kaynaklara son! Tüm sağlık kuruluşları işçi denetiminde kamulaştırılsın! Herkese parasız sağlık!

İşsizlik Sigortası Fonu başta olmak üzere SGK kaynaklarının sermayeye peşkeş çekilmesine son! SGK işçi yönetimine!

Özel sigortacılık yasaklansın! Tek bir devlet bankası ile merkezi planlamaya dayalı tüm nüfusu kapsayan sosyal sigorta!

Sermayenin sömürücü ve bölücü projesi: Bölgesel asgari ücret

İstibdad basını "bölgesel ve sektörel asgari ücret" tartışmasını yeniden gündeme taşıdı. Bölgesel ve sektörel asgari ücret, adı üstünde sektörelere göre değişen ve ülkenin farklı bölgelerinde ayrı ayrı belirlenen bir şekilde uygulanmasını öngörüyor. Tabii ki istibdadın ve sermayenin sözcüleri bölgesel asgari ücretin üretimi ve istihdamı arttıracasını,

hatta hem işçiler hem de patronlar için faydalı olacağını iddia ediyor. Oysa gerçek tam tersidir. Bu sömürücü ve bölücü proje MÜSİAD'ıyla TÜSİAD'ıyla tüm sermayenin çıkarlarını yansıtıyor. Sermayenin "kızıl elması" olan bölgesel asgari ücret, işçi sınıfı açısından ülkeyi bir ucuz işçi cehennemine çevirme projesinden ibarettir.

Bölgesel asgari ücret gerçekleri:

- Bölücüdür. Ülkedeki bölgesel eşitsizliği düzeltmez derinleştirir. Burjuva eşitlik ilkesine dahi aykırıdır!
- Yeni istihdam yaratmaz. Sadece sömürü oranını artırır. Düşük asgari ücret olan bölgelerden yüksek asgari ücret olan bölgelere göçe neden olur!
- Böylece gelişmiş bölgelerde de işçi arzının artmasına, işçiler arasında rekabetin yoğunlaşmasına ve böylece tüm bölgelerde genel ücretlerin düşmesine neden olur!
- Sektörel asgari ücret de aynı etkiyi sektörler arasında yaratır. Örneğin tekstilde asgari ücretin daha düşük belirlenmesi sonucunda metal gibi daha yüksek ücretli sektörlerle yönelim artar böylece bu sektörlerdeki patronlar için çalışanlara düşük ücret dayatması yapmayı kolaylaştırır.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Bölgesel ve sektörel asgari ücrete hayır! Tüm sendikalar el ele vermeli bu sömürücü ve bölücü projeyi kırmızı çizgi ve genel grev sebebi ilan etmelidir!

Açlığa endeksli asgari ücretin çaresi sendikalı olmaktır! Her sektörde ve her bölgede sendikal örgütlenme seferberliği! Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle! Açlık dayatmasını toplu sözleşmeyle kır!

Düşük sendikalaşma oranı sömürünün ve sefaletin en önemli kaynaklarından biridir: Çözüm şikayet etmekte değil örgütlenmekte!

Sendika sefalet tablosunun sorumlusu kim?

Klasik yaklaşım şudur. Sendikalaşmayı engellemek isteyen sermaye ve iktidarlar suçu sendikalara atar. Örgütlenme derdi olmayan sendika bürokratları ise sendikalardan uzak duran işçileri suçlar. Oysa bunlar en fazla yarım gerçeklerdir. Tam gerçek, sendikalaşma sorununun sermaye ve işçi sınıfı arasındaki en çetin sınıf mücadelesi alanı olmasıdır. Bu sınıf mücadelesi meydanında 12 Eylül askeri diktatörlüğünden bugünün istibdad rejimine kadar devlet her daim sermayenin yanında işçi sınıfının karşısında olmuştur. Sendikal işyeri ve işkolu barajları, sendikal yetki davalarının yıllarca sürmesi, sendikalaşan işçilerin işten atmalarla cezalandırılmasına göz yumma, devletin polis ve jan-

darmasını Anayasayı ve yasaları çiğneyerek sendikalaşmayı engelleyen patronların değil, Anayasal hakkını kullanan işçilerin karşısına çıkarma...

Sendikacıların hiç mi suçu yok?

Sendika bürokratlarının örgütsüz işçiye "potansiyel aidat" gözüyle bakması bir vakadır. Sendika bürokrati, eğer örgütlenmenin maliyeti aidat gelirinden fazlaysa ya da örgütlenme sürecinde yaşanacak sürüşmelerin devletle arasını bozma ihtimali varsa işçileri sendikaya üye yapmak için hiç de istekli olmamaktadır. Tüm bunlara sendikayı bir mücadele değil geçim kapısı olarak gören bürokratların becerisizlikleri, ihanetleri vb. eklenmektedir. Ama tüm bunlar tablonun tamamlayıcı unsurlarıdır.

DİSK-AR Sendikal Haklar Raporu'nu açıkladı; İşte Türkiye'deki sendikal hareketin durumunu gösteren rakamlar:

- Her 100 işçiden 13'ü sendikalaşabiliyor
- Özel sektörde sendikalaşma oranı yalnızca yüzde 5,7
- Her 100 kadın işçiden yalnızca 9'u sendikalı
- Her 100 kayıtlı genç işçinin yalnızca 6'sı sendikalaşabiliyor
- Her 4 sendikadan 3'ü işkolu barajının altında
- Türkiye'de toplu iş sözleşmesi kapsama oranı yüzde 10 civarında
- Her 100 özel sektör işçisinden 96'sı toplu iş sözleşmesinden mahrum
- Her 4 sendika üyesinin 1'i (628 bini aşkın işçi) toplu iş sözleşmesi kapsamı dışında

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

• Sendikalaşma e-devletten yapılacak bir işlem değil bir sınıf kavgasıdır

• Sendikalaşma mücadelesi sınıf bilinci için bir okuldur! Sınıf örgütlenmesinin ilk basamağıdır!

• Öncü işçilerin bilinçli ve örgütlü çabası, devletin ve sermayenin tüm baskı ve engellemelerini aşabilir: İşgal, grev, direniş!

• Sınıf savaşında elde edilen mevziler sadece sermayeye ve istibdada karşı değil sendikal bürokrasiye karşı da elde edilmiş mevzilerdir: Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!

• Çözüm fabrika fabrika savaşır gibi örgütlenmekte, bürokratik sendikacılığa karşı sınıf mücadelecilik sendikacılığa ve sermayeye uzlaşmaya dayanan düzen siyasetine karşı devrimci işçi sınıfı siyasetindedir!